CAROLINE COTTRELL

Walparoo

Traducerea și adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS

Capitolul 1

În interiorul avionului, luminile erau încă aprinse, când Vonne Lothian privi afară. Dincolo de hublou, soarele

arunca sclipiri aurii asupra valurilor înspumate. Se apropiau de destinaţie, Darwin, oraş în partea de nord a Australiei.

Îşi întinse picioarele în faţă şi fixă cu o privire neliniştită spătarul scaunului din faţa ei. De la plecarea din Singapore, nu mai avusese nicio clipă de odihnă. Neputând să adoarmă, încercase să citească un roman, dar degeaba. Se gândea la Vicky şi la misiunea deranjantă pe care sora ei geamănă i-o încredinţase. În câteva minute, îl va întâlni pe Kirk Levenson. Oare cum va reacţiona acesta când va afla vestea îngrozitoare pe care trebuie să i-o comunice?

Vonne nu-l întâlnise decât o singură dată, dar îşi amintea foarte bine figura lui. Trăsăturile erau ferme, bărbăteşti, iar în colţurile ochilor lui căprui erau trasate riduri fine. Părul des, castaniu, se potrivea foarte bine cu tenul deschis la culoare. În ceea ce priveşte gura cu buze senzuale, părea tot timpul pregătită pentru un zâmbet ironic.

Cred că astăzi nu va mai avea niciun motiv de râs, se gândi Vonne, jenată. Sora ei aproape o obligase să joace acest rol neplăcut.

— Te implor, Vonne, o rugase sora ei. Îţi cer această mică favoare, dar te rog să-ţi aduci aminte că îmi eşti datoare.

Era un lucru neobişnuit pentru Vicky să folosească acest argument, pentru că cele două surori ţineau foarte mult una la cealaltă. Îşi făceau servicii pentru că li să părea ceva firesc. Numai o situaţie excepţională putea s-o facă să recurgă la un asemenea argument.

De altfel, era adevărat că Vicky făcuse pentru ea un gest foarte generos. Fără ajutorul ei, Vonne n-ar fi reuşit niciodată să petreacă acea lună minunată de vacanţă în Bermude. Iar după ruptura cu Leith, avea mare nevoie de odihnă!

Făcuse prostia să se îndrăgostească de un pacient. Ca să-l supravegheze mai bine, se mutase la el. Bărbatul fusese victima unui grav accident, iar medicii se temeau că nu va mai putea să meargă. La auzul acestei veşti,

logodnica lui îl părăsise fără prea multe cuvinte. Avea mare nevoie de ajutor, iar Vonne îşi făcuse datoria de infirmieră cu multă dăruire.

Apoi, chirurgul care-l operase se răzgândise, lăsând să se întrevadă o mică speranţă. După părerea lui, nu era imposibil ca bolnavul să-şi revină. Când se dovedise că avea dreptate, Vonne crezuse că o să leşine de fericire.

Dar bucuria ei durase puţin, pentru că logodnica lui Leith revenise, plină de regrete. Iar el o iertase, făcând-o pe Vonne să vadă adevăratele lui sentimente. Leith avea pentru ea sentimente de recunoştinţă, dar n-o iubea!

Această revelaţie fusese pentru ea ca o palmă şi numai Vicky înţelesese cât era de dezamăgită. O sfătuise să încerce să nu se mai gândească la el şi-i oferise această lună de vacanţă în Bermude.

Vonne şi Vicky semănau foarte mult fizic, având părul întunecat, tuns scurt şi ochi mari, cu gene lungi. Dacă trăsăturile feţelor lor şi siluetele zvelte erau asemănătoare, caracterele însă, erau diferite. Vonne avea un temperament prudent, pe când Vicky era plină de avânt, uneori nebunesc. Amândouă erau drăguţe, generoase, dar Vonne era mai puţin încrezătoare decât sora ei. Dacă Vicky se entuziasma foarte uşor, sora ei geamănă prefera să rămână rezervată.

Cu trei zile înainte de plecarea la Darwin, Vicky îşi schimbase planurile. În timpul scurtei întâlniri pe care o avuseseră, Vonne se încruntase, ascultând-o.

— Eşti sigură că nu te înşeli? întrebase ea, îngrijorată.

— Sunt sigură, spusese Vicky. Logodna mea cu Kirk a fost o greşeală. Evenimentele s-au precipitat în ciuda adevăratelor mele sentimente, din cauza plecării lui în Australia. Acum îmi dau seama că n-aş putea niciodată să trăiesc în altă parte decât în Anglia. La început, totul părea atât de romantic, încât m-am lăsat purtată pe aripile imaginaţiei.

— Nu crezi că faci aceeaşi greşeală cu Armand?

De fapt, Vicky nu-l cunoştea pe medicul francez decât

de câteva săptămâni.

— Oh, nu! De data asta, sunt sigură că suntem făcuţi unul pentru celălalt!

— Dar nu veţi locui în Anglia!

— Parisul nu e atât de departe de Londra, răspunse Vicky, fără să clipească.

— Nu cred că e bine să plec.

— Nu poţi să renunţi la călătorie în ultima clipă, doar pentru că nu merg şi eu. Darwin e la celălalt capăt al lumii şi sunt sigură că acolo îţi vei uita toate grijile.

În timp ce Vonne se odihnea în Bermude, sora ei îi căutase o nouă slujbă. Obţinuse un contract pentru un an în spitalul în care viitorul ei soţ îşi exercita profesia de ginecolog-obstetrician. Oricum, trebuia să se întoarcă în Londra la timp să-i fie domnişoară de onoare lui Vicky. Kirk intervenise pe lângă directorul centrului de sănătate. Răspunsul fusese pozitiv, pentru că nu era destul personal.

Când Vonne citise scrisoarea de la sora ei, fusese foarte bucuroasă şi-i trimisese acordul scris, fără să ezite. Era sigură că această schimbare de decor o s-o ajute să-l uite pe Leith. Numai că acum, Vicky îl întâlnise pe acest medic francez, Armand Saint-Germain. Se întâlniseră în clinica particulară în care lucra sora ei şi se hotărâse să-l urmeze în Franţa. Vonne trebuia să ia avionul de una singură şi să-l anunţe pe Kirk că nunta nu va mai avea loc.

— Desigur, îi voi scrie şi o scrisoare, dar aş prefera să-i explici situaţia prin viu grai, spusese Vicky. Eşti atât de plină de tact, iar eu nu vreau în niciun caz să-l rănesc, Vonne.

— Dar o să-l răneşti, pentru că te iubeşte! explodase ea, cedând mâniei.

Vonne ridica foarte rar vocea, iar, pentru o clipă, Vicky păruse dezarmată. Cu lacrimi în ochi, îi luase mâinile.

— Ştiu, recunoscuse ea, dar nu mă poate forţa să mă căsătoresc. Te rog, Vonne, fă-mi acest serviciu şi n-o să-ţi mai cer nimic, niciodată!

Dincolo de hublou, soarele aurea norii pufoşi, care

străluceau în culorile curcubeului. Plecând târziu de la Singapore, avionul avea trei ore întârziere, aşa că pasagerii ajungeau să coboare la ora micului dejun.

O stewardesă care împingea un cărucior, o întrebă dacă nu vrea un suc de portocale. Tânăra femeie avea o figură proaspătă şi o uniformă impecabilă. Vonne o privi cu uimire, pentru că se simţea obosită de acest drum lung, iar rochia ei era şifonată. Bucurându-se de gustul băuturii răcoritoare, îşi îndreptă cutele rochiei cu mâna, cu o mişcare maşinală. Chiar în acea clipă, comandantul de bord anunţă sosirea pe aeroportul din Darwin. În acelaşi timp, anunţă ora locală şi temperatura din oraş.

Vonne, care tocmai îşi termina de băut sucul, îşi aminti momentul când îl cunoscuse pe Kirk Levenson.

Nu putuse să-l uite, iar motivul era evident. Scena pe care şi-o amintea o făcea chiar şi acum să roşească.

Era primăvară şi o prietenă australiancă a lui Vicky, Sylvia, dădea o petrecere în aer liber la locuinţa ei din Hampstead. Cele două surori erau pe terasă şi îşi construiau planuri de viitor.

— E minunat că ne-am îndrăgostit în acelaşi timp, se extazia Vicky. Kirk e cel mai drăguţ bărbat din lume şi abia aştept să ţi-l prezint!

El întârziase, iar Vicky se grăbise să se întoarcă în casă, vrând să-l aştepte. Vonne şi Kirk se cunoscuseră câteva minute mai târziu. Se îmbujoră, amintindu-şi fiecare detaliu al scenei.

Un bărbat apăruse deodată în spatele ei şi-i spusese, pe un ton de reproş:

— Ah, aici te ascundeai! Sylvia mi-a spus că eşti pe terasă, dar această casă e atât de mare, încât m-am rătăcit.

Vocea lui era profundă, vibrantă. Avea şi un uşor accent australian, îşi spusese Vonne, întorcându-se. Fusese foarte surprinsă văzând un străin care o privea cu pasiune, zâmbind.

Probabil că arăta foarte surprinsă, dar el nu-i dăduse timp să reacţioneze. Străbătuse repede distanţa care-i

despărţea şi o prinsese în braţe. O

atrăsese spre el, sărutând-o cu pasiune. În loc să se zbată şi să-l respingă cu toate forţele, Vonne îi răspunsese la sărut cu aceeaşi pasiune. Nici acum nu putea să înţeleagă de ce reacţionase aşa.

El fusese cel care se depărtase primul, prinzând-o de umeri. O ţinuse departe, privind-o cu atenţie, apoi exclamase:

— Nu eşti Vicky! Trebuie să fii Vonne, nu-i aşa?

La fel de şocată ca şi el, se mulţumise să-i răspundă cu o mişcare a capului. Abia atunci înţelesese că bărbatul pe care-l sărutase fără nicio reţinere era Kirk Levenson, logodnicul surorii ei.

— Oh, îmi pare rău, se bâlbâise ea, roşie de ruşine.

Tăcuse brusc şi se răsucise pe călcâie, vrând să dispară din faţa lui. Ajunsă în casă, încercase să-şi revină. Seara era abia la început şi dacă ar fi dispărut tocmai atunci, sora ei s-ar fi îngrijorat.

Când Vicky i-l prezentase pe Kirk Levenson, Vonne îşi regăsise sângele rece. Citise în privirea lui că nici el nu voia să vorbească despre întâlnirea lor. Recepţia continuase într-o atmosferă relaxată pentru toată lumea, mai puţin pentru Vonne. Pentru că, sub o aparenţă calmă, continua să se simtă jenată. De ce nu-l respinsese? se întrebase ea, de fiecare dată când îl privea.

Îşi puse centura şi aşteptă, cu inima strânsă, să aterizeze. Kirk o iubea pe Vicky şi nu voia să-l vadă suferind. Suspină şi se îndreptă spre coborâre, fără prea mult entuziasm.

Îl zări în mulţime, înainte ca el s-o poată vedea. Dintr-o privire, îi cuprinse silueta înaltă, cu umeri largi. Era în picioare lângă barieră, căutând din priviri cele două pasagere pe care le aştepta.

Sub şuviţele castanii, profilul lui se desena ferm. Era îmbrăcat simplu, dar cu eleganţă. Ţesătura fină dar lejeră se potrivea climatului tropical din această zonă a Australiei.

O descoperi repede, iar figura lui exprimă un

amestec ciudat de uşurare şi neîncredere. Vonne fu întâi mirată, dar apoi se gândi că n-o mai văzuse pe sora ei de mai mult de trei luni. Era firesc să fie, în aceste condiţii, puţin nervos. Nemulţumită, îşi dădu seama că, de departe, o confunda cu Vicky.

Grăbindu-se, ajunse la el şi-i întinse mâna.

— Bună, Kirk, spuse ea cu o voce nesigură.

O recunoscuse, iar pe figura lui se citi nedumerirea. Aruncă o privire scurtă în spatele ei, apoi o privi cu atenţie.

— Bună, Vonne, reuşi el să răspundă. Unde e Vicky?

— Ea… n-a venit.

Propoziţia scurtă, laconică, nu era cea pe care o pregătise. Dar întrebarea lui o luase pe neaşteptate şi răspunsese fără să se gândească. Oricum, nu putea să ascundă prea mult timp adevărul şi prefera ca el să ştie de la început despre ce e vorba.

— De ce n-a venit? insistă el. Sper că nu e bolnavă?

Vonne suporta foarte greu privirea întunecată, fixată asupra ei. În această clipă, privirea lui trăda refuzul de a crede adevărul atât de evident.

— Nu, nu e bolnavă, îl linişti ea. Nu a venit pentru că…

Aruncă o privire spre holul plin de lume, apoi continuă, pe un ton binevoitor:

— Kirk, nu pot să-ţi vorbesc aici. Putem să mergem să bem o cafea sau un ceai? O să-ţi explic atunci de ce n-a venit Vicky.

O ascultase în tăcere, dar putea să-i vadă muşchii încordaţi ai maxilarului. Vonne îi susţinu privirea, iar el realiză deodată despre ce era vorba.

— S-a răzgândit, nu-i aşa? explodă el.

O privea zâmbind ironic, iar Vonne îşi drese vocea, murmurând:

— Da, Kirk. Îmi pare rău.

După ce pronunţase aceste cuvinte, rămase tăcută, pradă unei nelinişti crescânde. Era ridicol, dar avea impresia că ea este cea care se desparte de el, nu Vicky.

— Îmi pare rău, repetă tânăra femeie. Am o scrisoare pe care trebuie să ţi-o dau.

— Mulţumesc, dar o voi citi mai târziu, o întrerupse el cu răceală. Să mergem.

Îi luă bagajul şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire. Fu nevoită aproape să alerge după el, atât de repede mergea.

Kirk traversă parcarea şi se opri în faţa unei maşini de culoare bleu. Deschise portiera pentru ca Vonne să poată intra, apoi puse cele două valize în portbagaj. După aceea, se aşeză la volan şi se întoarse spre ea.

— E vorba despre un alt bărbat, nu-i aşa? întrebă el.

Vonne îi întâlni privirea acuzatoare şi clipi des.

Rănit, Kirk reacţionează prin mânie, se gândi ea. Ştia prea bine cum se simţea, pentru că şi ea trecuse prin astfel de clipe.

— Mi-e teamă că da, confirmă ea fără să încerce să nege.

Mai bine să termine cu ce-i mai rău. Ar fi putut, desigur, să-i ascundă lui Kirk o parte din adevăr, dar la ce bun? Vicky era îndrăgostită de Armand Saint-Germain, iar fostul ei logodnic nu mai trebuia amăgit cu false speranţe. În acest caz, risca să sufere mai mult, îşi spuse Vonne.

— Cine e? continuă el, cu mâinile crispate pe volan.

— Un medic francez pe care l-a cunoscut la clinică. Era în trecere prin Londra, dar va pleca în scurt timp. Vor locui împreună la Paris, termină ea.

— Vor să se căsătorească?

— Aşa cred.

Vonne se îmbujoră, pentru că nu era sigură ce intenţii avea Vonne. O întrebase acelaşi lucru, dar nu obţinuse decât un răspuns vag. Dedusese totuşi că se gândea la căsătorie. De altfel, Vicky nu mai era o fetiţă şi era liberă să-şi trăiască viaţa cum credea de cuviinţă. Chiar dacă erau surori gemene, Vonne nu trebuia s-o critice sau să vegheze asupra ei.

Kirk o privi zâmbind amar.

— Înţeleg, spuse el scurt.

Suferinţa lui era vizibilă, iar ea încercă să-l facă să se simtă mai bine, dându-i explicaţii în plus.

— Nu trebuie să te nelinişteşti, Kirk, începu ea. Vicky e foarte romantică şi a crezut că eşti bărbatul din visele ei. Apoi, l-a întâlnit pe Armand.

— …care a devenit noul Făt-Frumos, o ironiză el. Ce norocos!

— Ai fi preferat să vă căsătoriţi, împotriva voinţei ei?

Vorbise cu fermitare, iar cuvintele ei avură efectul dorit. El tresări uşor şi o privi cu uimire.

— Presupun că nu, recunoscu el în cele din urmă.

Tânăra femeie deschise poşeta şi scoase scrisoarea de la Vicky şi cutiuţa în care se afla inelul de logodnă. Fără un cuvânt, i le întinse lui Kirk, care se prefăcu neatent.

Rămase câteva clipe nemişcat, privind prin parbriz, apoi îi ceru:

— Pune-le, te rog, în cutia pentru mănuşi.

Întoarse cheia în contact, pornind fără să mai spună niciun cuvânt.

Peisajul trecea repede prin faţa ochilor ei, iar Vonne alese să respecte tăcerea însoţitorului ei. Îi spusese tot ce avea de spus şi nu mai avea ce să adauge. Poate că va dori să stea de vorbă mai târziu, după ce va citi scrisoarea de la Vicky. Orice s-ar întâmpla, va continua să îndeplinească rugămintea surorii ei. Dacă Kirk era de acord, o să-l ajute cât poate să accepte inevitabilul. Dar intuiţia îi spunea că acest bărbat era foarte diferit de Leith. Kirk Levenson nu era un bărbat care să plângă pe umerii oricui, mai ales pe acei ai unei femei.

După un timp se opriră şi, după ce o privi scurt, spuse:

— Trebuie să dau telefon la spital, dar nu voi lipsi prea mult.

— Dar credeam că acolo mergem, se miră ea. Nu era vorba că infirmierele primesc cazare acolo?

— Ba da, dar noile clădiri nu sunt încă terminate. A fost o întârziere în livrarea materialelor şi mai durează cam trei săptămâni.

— Ah, suspină Vonne, în acelaşi timp uimită şi supărată.

Îşi muşcă buzele, apoi rosti cu glas tare întrebarea care nu-i dădea pace.

— În aceste condiţii, unde voi locui?

Kirk n-avu timp să-i răspundă pentru că, în acea clipă, un autoturism le tăie brusc calea. El apăsă pe frână, iar Vonne simţi centura de siguranţă trăgând-o înapoi. Ţipă, văzând că maşina care le ieşise în faţă lovise în plin un alt autovehicul.

Capitolul 2

Lovitura fusese foarte violentă şi, la auzul zgomotului, oamenii ieşiseră din casele învecinate. Cele două vehicule accidentate erau un morman de fiare. Conduşi de reflexul profesional, Kirk şi Vonne ieşiră imediat din maşină.

Un bărbat, care părea în stare de şoc, cu o rană pe frunte, ieşi cu greu dintr-o maşină. O prinse pe Vonne de braţ şi o strânse cu putere.

— Nadia. Ocupaţi-vă de Nadia şi de copil, spuse el cu greutate.

Pierzându-şi cunoştinţa, se prăbuşi pe asfalt. Tânăra infirmieră îngenunche lângă el, îi luă pulsul şi constată că, aparent, nu fusese prea grav rănit. Răni superficiale erau vizibile pe faţa şi pe membrele lui. Era în stare de şoc, dar era norocos ca mai era în viaţă.

Kirk era lângă una dintre maşini şi-l văzu cerându-i cuiva să cheme o ambulanţă.

— Nu vă mişcaţi, îi ceru ea unui bărbat întins la picioarele ei, care tocmai deschidea ochii.

Acesta dădu uşor din cap şi Vonne se îndreptă spre spatele maşinii. Se aplecă peste portiera sfărâmată şi zări o tânără femeie care gemea pe banchetă. Nu avea decât o rană la arcada ochiului stâng, dar în rest părea teafără.

Întinsă pe spate, îşi apăsa cu palmele pântecele proeminent, iar fruntea îi era muiată de transpiraţie.

— Copilul, suspină ea, aruncându-i lui Vonne o privire disperată.

Aceasta înţelese imediat situaţia şi, ajutând-o pe femeie să se aşeze mai bine pe banchetă, chemă un trecător curios.

— Chemaţi repede medicul, strigă ea, e acolo, lângă cealaltă maşină. Grăbiţi-vă.

Necunoscutul dispăru, iar ea se întoarse spre Nadia. Respiraţia viitoarei mămici se accelerase şi, deodată, aceasta se crispă sub efectul unei contracţii puternice.

Vonne îi luase mâna şi degetele Nadiei se strânseră, în timp ce gemu din nou. De ce nu mai vine Kirk? se nelinişti Vonne, aruncând o privire rapidă peste umăr.

Nadia gemu din nou, iar tânăra femeie înţelese că e nevoită să se descurce singură. Clipele care urmară rămaseră pentru totdeauna gravate în mintea ei, în acelaşi timp minunate şi confuze.

Îşi amintea, ca prin vis, că auzise sirenele salvării. Îşi mai amintea şi tonul emoţionat şi aproape mândru pe care-l avusese anunţând:

— E un băiat minunat!

Îl revedea pe Kirk, sprijinind-o cu gesturi blânde dar ferme şi explicându-i:

— Îmi pare rău, dar nu am putut să vin mai devreme. Conducătorul avea o hemoragie.

Vonne aprobase cu o mişcare din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Fără reflexele lui Kirk, ei ar fi devenit victimele accidentului. Oare plângea din cauza fricii, sau pentru că o ajutase pe Nadia să aducă pe lume un copil? Era o întrebare la care n-a reuşit vreodată să dea un răspuns.

Urcă în ambulanţă şi-i însoţi la spitalul cel mai apropiat pe tânăra mamă şi pe fiul ei. Ajunsă la urgenţe, o infirmieră îi arătă drumul spre sala de aşteptare.

Se lăsă să cadă pe un scaun şi privi în jur, fără să vadă de fapt nimic. Se simţea epuizată şi nu voia decât să doarmă.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? întrebă Jenny Tucker.

Vonne primi oferta, străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi. Câteva înghiţituri de băutură caldă o mai

înviorară puţin.

— În ce spital suntem? întrebă ea curioasă.

— În centrul de îngrijire de la Bauhinia, o informă domnişoara Tucker.

Vonne, care dusese ceaşca la buze, începu să tuşească, apoi explică:

— E ciudat… Tocmai aici trebuia să ajung. Sunt infirmieră şi am sosit de la Londra azi dimineaţă.

— Vei fi foarte bine venită, pentru că întotdeauna ducem lipsă de personal.

O siluetă familiară apăruse în cadrul uşii şi Jenny îi zâmbi celui care sosise.

— Bună ziua, domnule doctor Levenson, spuse ea. Acum, că sunteţi aici, cred că pot să mă întorc la biroul de informaţii.

O salută pe Vonne şi plecă, spunându-i încă o dată că se bucură că a cunoscut-o. După plecarea ei, Kirk ridică din umeri şi suspină:

— Datorită domnişoarei Tucker, toată echipa medicală va afla, în cel mult un sfert de oră, că eşti o eroină. Dacă tot a venit vorba, ai diplomă de moaşă?

— De fapt. Voiam să dau examen pentru această diplomă, dar a trebuit să renunţ.

Nu vru să-i spună de ce, pentru că viaţa ei particulară nu putea să-l intereseze pe Kirk Levenson. Nu trebuia să ştie că a renunţat ca să-l poată îngriji mai bine pe Leith.

— E păcat, pentru că se poate vedea că dispui de calităţile necesare.

— Mulţumesc, spuse ea, simţindu-se deodată timidă.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, e adevărul. Dacă ţi-ai terminat ceaiul, putem să plecăm? adăugă el.

Tonul vocii lui se schimbase şi devenise sec, la fel ca înainte de accident. Vonne se crispă imperceptibil şi-l urmă. Dacă bărbatul uitase pentru câtva timp veştile proaste pe care i le adusese, acum se gândea din nou la ele. Din clipa în care îşi adusese aminte, îşi reluase atitudinea ostilă faţă de ea.

Ajunşi în faţa maşinii, Vonne se îndreptă spre scaunul pasagerului, iar Kirk se aşeză la volan. Automobilul porni, dar ocupanţii lui nu mai scoaseră un cuvânt. Oare unde o ducea? se întreba ea, fără să îndrăznească să-i pună totuşi întrebarea. Pentru că nu fuseseră construite apartamentele pentru angajaţi, probabil că-i rezervase o cameră la un hotel.

Când maşina se opri, nu zări nicio firmă vizibilă. O vilă cu un etaj se vedea în fundal, înconjurată de un pâlc de arbori. Clădirile vecine erau aproximativ la fel. Fără îndoială, se aflau într-un cartier de locuinţe.

Vonne privi spre casă, sperând că nu va avea de plătit o chirie prea mare.

Ocupat să scoată valizele din portbagaj, Kirk o chemă, arătându-i o cheie:

— Vrei, te rog, să deschizi tu uşa?

Vonne porni pe aleea umbrită de copaci şi ajunsă la uşă, o deschise.

— Haide, intră, o grăbi el, ajungând-o din urmă.

Tânăra femeie pătrunse într-un hol spaţios, care dădea spre o sufragerie la fel de încăpătoare. În dreapta se vedea un culoar care ducea spre alte camere.

— Camera ta este a doua pe dreapta, o anunţă Kirk. Cred că mama ne aştepta la micul dejun, dar o vei cunoaşte deseară.

Vonne îngheţă, iar pe figura ei apăru o expresie uluită şi contrariată.

— Nu înţeleg, se bâlbâi ea.

— Cu toate acestea, este foarte simplu. I-am spus lui Vicky despre problema cu locurile pentru angajaţi, care nu vor fi gata decât peste mai multe săptămâni. De când a aflat această veste, mama a propus imediat să stai cu noi.

Sora ei îi ascunsese acest detaliu, iar Vonne bănuia că o făcuse intenţionat. Se strădui să-şi stăpânească furia şi spuse cu o voce fermă:

— Îmi pare rău, Kirk, dar nu pot să stau aici.

— De ce nu? Nu mă deranjezi, am şi alt apartament. Mama era încântată de ideea de a te primi şi nu văd de ce

am schimba aceste aranjamente.

Bărbatul vorbise cu atâta răceală, încât Vonne se simţi străbătută de un fior, în ciuda căldurii. Oboseala îşi făcu în sfârşit simţită prezenţa şi ochii i se umplură de lacrimi.

— N-ar fi trebuit să vin, spuse ea cu tristeţe. A fost o prostie din partea mea, iar acum sunt conştientă de acest lucru. Cel mai bine este să mă întorc la Londra cu primul avion.

Kirk puse bagajele unul peste altul şi-şi încrucişă braţele.

— E clar, amândouă sunteţi la fel de lunatice, o ironiză el. Din întâmplare, ai cumva intenţia să rupi contractul de angajare chiar înainte de a-l semna? M-am întâlnit dimineaţă cu John Langham, directorul spitalului, care era foarte nerăbdător să te vadă. Va fi dezamăgit să afle că nu vei mai face parte din personalul spitalului. Infirmierele bune sunt rare, iar el avea mare nevoie de una. Dar, desigur, dacă te hotărăşti să pleci, nimeni nu te va reţine cu forţa.

Expresia de pe figura lui era dispreţuitoare, iar Vonne se simţi lovită în plin. Întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre camera care-i era destinată.

Kirk o urmă, lăsându-i bagajul pe mocheta groasă. Camera era mobilată cu gust, iar un buchet mare de flori era aşezat pe o măsuţă. Mobilele din lemn masiv se potriveau foarte bine cu draperiile de la ferestre şi cu tapetul. Vonne observă, nu fără o strângere se inimă, paturile unite.

Înainte să o lase singură, Kirk îi vorbi din prag:

— Dacă vrei să faci o baie, vei găsi sala de baie pe culoar, la dreapta. Voi fi în bucătărie, pentru că presupun că ţi-e foame.

— Pot să mă descurc şi singură, răspunse ea. Cred că ai destul de lucru, nu vreau să te deranjez.

— Am cerut o zi liberă pe care s-o petrec împreună cu logodnica mea, se încruntă el.

Vonne îşi muşcă buzele şi ascultă pasul lui rapid

îndepărtându-se.

După un duş înviorător, îmbrăcă o rochie de bumbac pe care o cumpărase în Bermude. Ţesătura era uşoară şi se potrivea foarte bine climatului tropical din Darwin. Nu mai vru să se machieze şi se mulţumi să-şi aranjeze sprâncenele bine desenate. Sub soarele din Antile, căpătase un bronz auriu care-i punea în valoare culoarea părului.

Kirk nu era de găsit nicăieri, aşa că ieşi să-l caute afară. Aerul era parfumat, iar soarele strălucea printre crengile copacilor. O masă înconjurată de scaune era aşezată la umbră, lângă o fântână. Vonne se aşeză pe un scaun, urmărind din priviri o albină care dădea târcoale unor flori multicolore.

— Deja ai terminat? se miră Kirk, care apăruse lângă ea.

Privirea lui o cerceta din cap până în picioare, iar ea se agită pe scaun, jenată.

— Mama ta are o grădină minunată, spuse ea, vrând să rupă tăcerea.

El rămânea imobil, dar să-i ghicească gândurile era o joacă de copii. O privea cu atâta insistenţă pentru că-i amintea de Vicky.

— Mama a iubit întotdeauna plantele, răspunse el în cele din urmă. Ţi-e sete?

— Nu, acum nu.

Nu schimbau decât propoziţii scurte, care dovedeau tensiunea dintre ei. Vonne se strădui să depăşească această stare şi vorbi cu mai multă blândeţe.

— Kirk, înţeleg cât e de neplăcută această situaţie. Cred că vrei să fii singur, iar eu te împiedic sa.

Tânăra femeie tăcu, pradă unei jene tot mai mari. Acum, regreta mai mult decât oricând că cedase la rugăminţile surorii ei.

Fără s-o ia în seamă, el spuse, cu un aer gânditor:

— E de necrezut cât de mult semănaţi, tu şi Vicky.

— Suntem gemene, îi reaminti ea, pe un ton cât de relaxat era în stare.

— Cu toate acestea, sunt sigur că există şi anumite diferenţe.

— În primul rând, personalităţile noastre nu sunt la fel de asemănătoare ca fizicul. Pe de altă parte, ne străduim să nu purtăm acelaşi tip de haine.

Se lăsă tăcerea, iar Kirk continuă s-o privească impasibil. Vonne, din ce în ce mai nervoasă, încercă să conducă discuţia pe un teren neutru.

— Cu ce se ocupă mama ta? întrebă ea cu politeţe.

— Are o farmacie în centrul oraşului. Nu trebuie să se ducă în fiecare zi, pentru că Phyllis o înlocuieşte. Azi e un caz mai special, pentru că aceasta s-a îmbolnăvit, iar mama a trebuit să se ducă. Cred că se va întoarce pe la ora şapte seara.

— E foarte frumos din partea ei că m-a primit în casă.

Pentru că el tăcea în continuare, Vonne ezită, apoi se hotărî să se retragă şi ea în mutism. După un timp care păru o eternitate, o întrebă:

— Mai ai ceva de spus despre ruperea logodnei dintre sora ta şi mine?

În faţa acestei formulări abrupte, Vonne rămase mai întâi fără voce, apoi răspunse, bâlbâindu-se:

— Nu. nu cred.

Vicky îi ceruse să fie alături de Kirk, dar această sarcină părea imposibilă. Îşi adună curajul şi riscă, fără să îndrăznească să-l privească:

— Ştiu că e greu, dar încearcă să n-o priveşti cu ură. Când s-a îndrăgostit de Armand, Vicky era disperată la ideea că te va face să suferi. Ar fi vrut ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat, dar nimeni nu-şi poate stăpâni sentimentele, nu-i aşa? Oh, Kirk, dacă ai fi văzut-o.

— Cred că mi-am pierdut sângele rece, o întrerupse el, pe un ton muşcător, dar n-am foarte multă stimă pentru cei care nu-şi duc responsabilităţile la capăt. Ar fi putut să-mi dea un telefon şi să-mi explice ea despre ce e vorba.

— Totul s-a întâmplat foarte repede şi nu cred că a avut timp, încercă Vonne să-i găsească scuze surorii ei. Când şi-a dat seama că ruptura e inevitabilă, erai deja la

Sydney.

— Mă întreb care ar fi fost atitudinea ei dacă i-aş fi dat eu un telefon. Mă gândisem la acest lucru, dar n-am avut deloc timp la dispoziţie. E păcat, aş fi vrut să-i cunosc reacţia. Cine ştie. poate ar fi pretins că totul merge bine şi că mă sărută cu mult dor.

Vonne protestă, spunând că Vicky nu e laşă. Numai că, în gând, trebuia să recunoască: comportamentul surorii ei tocmai asta dovedea.

Bătaia pendulei din hol arătă că era deja ora douăsprezece şi jumătate, iar Kirk o întrebă:

— Unde preferi să mâncăm, aici sau în casă?

„Nici aici, nici în altă parte", se gândi Vonne, pentru că perspectiva unei mese împreună nu-i surâdea deloc. Chiar dacă nu mai era atât de ostil, probabil că, mai devreme sau mai târziu, va redeveni agresiv.

— Nu mă deranjează dacă mă laşi să iau masa singură, propuse ea. Pot foarte bine să-mi pregătesc o omletă sau nişte ouă prăjite.

— Mama a pregătit ceva de mâncare şi va fi dezamăgită dacă nu ne vom atinge de preparatele ei, o întrerupse el.

Se pare că nu înţelesese foarte bine cuvintele ei, îşi spuse tânăra femeie.

— Nu eşti obligat să stai cu mine, doar pentru că vrei să fii politicos, insistă ea. Îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie şi, dacă vrei să fii singur.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă el deodată, încetează să repeţi acelaşi lucru, fără încetare! Nu am nevoie de simpatia sau de înţelegerea ta. Dacă vrei să mă ajuţi în vreun fel, vorbeşte despre ploaie sau despre timpul frumos. de acord?

O fulgeră cu privirea întunecată şi Vonne încremeni pe scaun. Dându-şi seama că era în stare să se enerveze din nou din orice motiv, alese să tacă. Privi în jos, auzind paşii lui care se îndepărtau spre casă.

După plecarea lui, tânăra femeie privi fântâna şi plantele luxuriante care o înconjurau. Grădina doamnei

Levenson era tot la fel de frumoasă dar, prin cuvintele lui, Kirk îi tulburase pacea. Farmecul era rupt, iar Vonne se simţea dezamăgită.

El se întoarse cu un tavă cu farfurii şi şerveţele. Cu toate că tânăra femeie vru să-l ajute, o refuză fără drept de apel.

Doamna Levenson vrusese să-şi primească oaspeţii cu cea mai mare grijă, iar masa pregătită era delicioasă. Cu toate acestea, Vonne abia putea înghiţi ceva, neputând s-o aprecieze la justa ei valoare.

Oare ce va gândi mama lui Kirk, când o va anunţa că logodna a fost ruptă? Probabil că va fi la fel de dezamăgită şi de furioasă ca şi fiul ei. Instinctul maternal va fi mai puternic decât cel al ospitalităţii, iar prezenţa lui Vonne sub propriul acoperiş îi va displăcea.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că nu acesta era locul potrivit pentru ea. Se hotărî să caute un hotel, încă de a doua zi dimineaţă. Cu toate acestea, nu îndrăzni să-i spună lui Kirk la ce se gândise, pentru că putea s-o reţină din pură ospitalitate.

— Când trebuie să încep să lucrez la spital? întrebă ea.

— De când poţi sau de când vrei, răspunse el scurt. Cel mai bine ar fi să vorbeşti cu John cât mai repede posibil. Dacă nu vei fi prea obosită mâine, pot să te duc să-l vezi.

— Poţi să-mi spui de unde aş putea să cumpăr o maşină?

— Există o piaţă de maşini de ocazie, destul de completă.

Nu-i spuse alte amănunte, fie pentru că nu credea necesar, fie pentru că nu voia s-o ajute. Vonne, care-l privea cu suspiciune, observă că nici el nu se atinsese prea mult de conţinutul propriei farfurii.

Se simţi uşurată când, după terminarea mesei, el îi spuse, cu o voce impersonală:

— Cred că eşti obosită, din cauza decalajului orar şi a accidentului de dimineaţă. Am putut s-o văd pe mama la

farmacie şi i-am explicat de ce am întârziat.

„Cred că i-a spus şi despre lipsa lui Vicky la aeroport şi despre faptul că nu mai vine”, îşi spuse tânăra femeie în gând.

Strânseră masa împreună şi Kirk puse farfuriile şi tacâmurile murdare în maşina de spălat.

— Pe curând, adăugă el scurt.

Vonne auzi zgomotul uşii de la intrare şi se îndreptă spre camera ei. Epuizată, se lungi pe pat şi căzu aproape imediat într-un somn de plumb.

Capitolul 3

Când se trezi, Vonne auzi muzică de pian. Nu era sigură dacă era o înregistrare sau cineva chiar cânta. Rămase întinsă câteva minute şi ascultă acordurile cristaline şi liniştitoare.

Se ridică încet şi se aşeză pe marginea patului. Degeaba dormise, căci se simţea foarte obosită. Avea nevoie de un duş care s-o revigoreze. Dar mai înainte trebuia să se prezinte doamnei Levenson.

Se pieptănă, îşi puse sandalele şi merse în salon unde o găsi pe mama lui Kirk. Muzica se auzea de la un casetofon; era o arie de Bach care se răspândea probabil în toată curtea, căci ferestrele erau larg deschise. Doamna Levenson probabil că nu-i auzise paşii deoarece citea ceva şi nu ridică privirea când tânăra femeie intră în cameră. Micuţă, cu părul blond prins într-un coc elegant, părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar picioarele ei erau zvelte, ca ale unei femei tinere.

— Doamnă Levenson.

Deşi tonul fusese cald, doamna tresări şi scăpă cartea din mână.

— Draga mea copilă, mărturisesc că m-ai speriat de moarte.

Se ridică şi veni în întâmpinarea invitatei ei. Şi în colţurile ochilor ei, ca şi la Kirk, se zăreau riduri fine, expresive. Dar la mama lui aceştia erau de un albastru deschis şi nu reflectau ura ca la el. Vonne avu totuşi impresia că o studiază cu mare atenţie.

— Aşa deci, tu eşti Vonne, concluzionă stăpâna casei.

O umbră de tristeţe umbri puţin zâmbetul primitor de mai înainte, apoi adăugă:

— Când Kirk mi-a spus ce s-a întâmplat, am crezut că e vorba de o glumă proastă. Bietul băiat! Nu e prea deschis, nici măcar faţă de mine, dar cred că şocul a fost mare.

— Ştiu şi-mi pare sincer foarte rău, răspunse Vonne. N-ar fi trebuit să vin la Darwin. Prezenţa mea aici face lucrurile şi mai dureroase.

— Poate că da, poate că nu, spuse misterios doamna Levenson. E adevărat că semeni foarte mult cu sora ta. Kirk mi-a arătat o fotografie a surorii tale şi când te-am zărit n-am ştiut care dintre voi e.

— Cei care ne cunosc reuşesc să ne deosebească, dar se mai înşală şi ei uneori.

O luminiţă maliţioasă străluci în ochii bătrânei doamne, care spuse:

— Mi-am dorit întotdeauna să am o soră geamănă, când eram o copilă, bineînţeles. Am fi făcut farse persoanelor din jurul nostru şi nimeni n-ar fi ştiut, nu-i aşa?

Obrajii lui Vonne se îmbujorară la gândul că şi ea cu Vicky făcuseră astfel de glume de atâtea ori.

— Reuşeam să păcălim pe toţi profesorii care erau foarte furioşi când aflau adevărul.

Doamna Levenson izbucni într-un râs limpede, copilăresc, iar Vonne o imită spontan. Pe cât de stresată se simţea în prezenţa lui Kirk, pe atât de relaxată era în prezenţa mamei lui.

— Vonne, vrei să bei un suc de fructe sau un pahar cu vin?

Tânăra femeie îşi consultă ceasul şi observă cu mirare că era trecut de şase şi jumătate seara.

— Nu, mulţumesc. De-abia m-am trezit şi cred că mi-ar face bine un duş.

— Bineînţeles, draga mea. Simte-te ca acasă, iar după ce termini, să vii în salon. Pentru a scăpa de

pregătirea cinei, vom merge în seara aceasta la restaurant. Vreau să-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Kirk nu e prea vorbăreţ, dar a lăsat să se înţeleagă că te-ai comportat ca o eroină.

Vonne se înroşi toată la auzul complimentului, dar se înnegură repede căci îşi aminti ce hotărâre luase. Simţi că trebuia să fie sinceră cu stăpâna casei.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar vreau ca mâine dimineaţă să mă mut.

— Dar de ce? întrebă Diana Levenson, mirată.

Vonne îi explică motivele, iar mama lui Kirk o opri cu un gest.

— E absurd, spuse ea, pe acelaşi ton ferm ca şi fiul ei. Îmi place foarte mult compania tinerelor femei, doar n-o să mă privezi de această plăcere? Cele două fiice ale mele sunt căsătorite şi locuiesc în sudul ţării, deci le văd foarte rar.

Se uită din nou cu atenţie la Vonne şi spuse:

— Ai probabil douăzeci şi patru de ani, eşti de-o seamă cu Margaret, nu-i aşa?

— Împlinesc douăzeci şi cinci de ani peste cinci luni, precizează tânăra femeie.

— Pentru că vom locui sub acelaşi acoperiş, ar trebui să ne tutuim, deci spune-mi pe nume, te rog. Al meu este Diana-Leandra, dar prefer Diana.

Vonne vru să protesteze, dar fu oprită.

— Grăbeşte-te, te rog. Cu cât mâncăm mai repede, cu atât te vei culca mai devreme.

Mai erau doar câteva mese libere când intrară în restaurant. Probabil că Diana venea des aici, deoarece chelnerul îi ură bun venit ca unuia de-al casei. Le conduse într-un separeu şi le lăsă să-şi aleagă meniul. Reveni după câteva minute şi le luă comanda. Imediat după ce acesta plecă, doamna Levenson se uită intens în ochii tinerei femei.

— Îţi înţeleg jena, dar crede-mă, nu există niciun motiv să te muţi. Sunt foarte supărată pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Kirk şi recunosc că sunt aproape la fel de

furioasă ca şi el. Dar instinctul îmi spune că e mai bine aşa. E supărat acum, dar ştiu din proprie experienţă că timpul îi va vindeca toate rănile.

Diana tăcu atunci când se apropie chelnerul cu două salate pe care le puse pe masa lor.

— Reparaţiile la spital se vor încheia destul de repede şi ar fi ridicol să stai la hotel în această perioadă, concluzionă ea.

Vonne ezita, dar cedă când văzu zâmbetul binevoitor al femeii.

— Am înţeles, spuse ea cu un oftat de resemnare. Voi pleca atunci când clădirea nouă a spitalului va fi gata. Îţi mulţumesc pentru găzduire.

— Acum că totul e rezolvat, să ne bucurăm de această cină delicioasă, sugeră doamna Levenson.

După salată veni rândul pulpelor de raţă la grătar. Diana remarcă:

— Dumnezeu fie lăudat. Cei mai mulţi dintre colegii lui Kirk nu ştiau că s-a logodit în Anglia. Doar Jonathan Langham, directorul centrului Bauhinia era la curent. Kirk voia să rămână secret şi să le facă tuturor o surpriză în ultimul moment. Prudenţa aceasta îl va scuti de comentarii neplăcute. Fără să mai punem la socoteală bârfele care ar fi circulat pe culoare cu această ocazie.

După despărţirea de Leith, Vonne suferise de pe urma glumele celor din anturajul ei. Pe de o parte erau cei care făceau glume răutăcioase în mod intenţionat, iar pe de altă parte erau cei care o răneau din greşeală.

Pe chipul ei se văzu durerea dar o alungă repede, căci nu voia să-şi mai amintească acele clipe.

— Ai stat tot timpul în Darwin? o întrebă pe Diana.

— M-am născut aici, am urmat aici studiile până ce părinţii m-au trimis la universitate în Adelaide. Acolo l-am întâlnit pe Bill, defunctul meu soţ, şi am hotărât amândoi să ne întoarcem în Darwin. Ador această regiune, iar Kirk îmi seamănă în această privinţă. Pentru el chiar şi capitala din nordul ţării e prea puţin civilizată. Ceea ce-i place cel mai mult sunt spaţiile foarte întinse. Bill spune că ar fi

trebuit să lucreze în Serviciul Medical Ambulant. E un serviciu care nu există în Europa, acolo distanţele nefiind la fel de mari ca în Australia. Avioane-ambulanţă se ocupă aici de oamenii care locuiesc izolat.

Vonne asculta fascinată, imaginându-şi locuri întinse, arse de soare şi doar câţiva arbuşti.

— Kirk pleacă din oraş de câte ori are ocazia, continuă Diana. Avem o fermă de animale la vreo două sute de kilometri de aici. Străbunicul meu a fost unul dintre pionierii care s-au aşezat în această regiune. Într-un weekend în care vei fi liberă, aş fi încântată dacă ai veni cu noi la Walparoo. Apropo, când începi lucrul?

— Cât mai repede posibil, răspunse Vonne, şi abia aştept. Kirk m-a sfătuit să mă întâlnesc cu John Langham chiar mâine. Trebuie să mă ducă el la centru, dar n-am stabilit încă nicio întâlnire.

— Imediat ce ajungem acasă îl sun, spuse Diana.

Vonne murmură că nu trebuie să se deranjeze, dar degeaba. Mama şi fiul erau amândoi nişte persoane foarte hotărâte. O dată ce decideau ceva, nu se mai răzgândeau.

Kirk trebuia să vină s-o ia după micul dejun, aşa că Vonne se trezi devreme. Nu ştia în ce toane va fi, de aceea nu voia să-l facă s-o aştepte.

Împreună cu Diana, terminară de aranjat vesela când apăru şi Kirk. Mama lui îi propuse o ceaşcă de cafea.

— Trebuie să mă grăbesc. Intru în operaţie peste puţin timp şi mai am una şi după-amiază, spuse el.

Depuse repede un sărut pe fruntea mamei lui şi se întoarse spre Vonne.

— Eşti gata? o întrebă el neutru.

Tânăra femeie încuviinţă din cap, îşi luă geanta şi se pregătea să iasă din încăpere când Diana spuse:

— O zi bună şi mult noroc, Vonne. John Langham e foarte aspru, dar nu te lăsa intimidată de el! S-ar putea să ajung târziu, dar frigiderul este plin.

Vonne îi mulţumi şi se gândi că o să pregătească ea masa de seară. La întoarcerea de la farmacie, Diana va fi probabil mulţumită să găsească masa pusă.

Pe drumul spre spital, Kirk nu deschise gura iar tânăra femeie îl imită. Dacă el nu simţea nevoia să vorbească, nu va fi ea aceea care să-l oblige. Oare cât timp o va mai iubi pe Vicky? se gândi ea, făcând o comparaţie cu ceea ce simţise pentru Leith. În timpul concediului în Bermude, crezuse că l-a uitat, dar nu fusese deloc aşa. Se simţea încă rănită.

Cu o zi înainte, nu putuse admira spitalul Bauhinia din cauza evenimentelor. Tânăra femeie se gândi să recupereze această „pierdere" acum. Clădirile de culoare verde deschis erau despărţite unele de altele prin peluze bine întreţinute. Aleea centrală era străjuită de palmieri iar bolnavii, aşezaţi pe bănci, se odihneau la umbra lor.

Kirk o conduse în biroul directorului şi se retrase după ce făcu prezentările. John Langham avea o statură impozantă şi părul roşcat, care atrăgea atenţia. El strânse cu putere mâna mică a Vonnei şi o invită să ia loc.

După ce ascultă o prezentare a activităţii ei de până acum, directorul spitalului se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului şi spuse:

— E perfect. Văd că n-aveţi prea mare experienţă în domeniul ortopediei sau al medicinei generale, dar asta nu-i o problemă. Avem un spital mic şi vă veţi familiariza încetul cu încetul cu toate secţiile.

Tot studiindu-l încă de la începutul conversaţiei lor, lui Vonne nu i se păruse atât de aspru după cum afirmase Diana. Era adevărat că pe chipul lui se citea severitatea şi că era o persoană autoritară, dar în ochi se zărea o lumină de bunătate care tempera duritatea celorlalte trăsături.

Apăsă pe interfon şi-i ceru secretarei două ceşti de cafea.

— Doriţi cu lapte sau fără? o întrebă pe Vonne.

— Cu lapte, răspunse ea, considerând că băuse destulă cafea de dimineaţă.

Domnul Langham amesteca în lapte când se opri brusc şi ridică privirile spre tânăra femeie:

— Nu vreau să vă presez, dar când aţi putea începe serviciul? Nu vreau să vă ascund faptul că avem nevoie de

personal.

— Pot începe imediat, răspunse Vonne, fără să ezite.

— Dar aţi sosit de prea puţin timp de la Londra şi aveţi poate nevoie de una sau două zile de concediu, nu?

Era clar că el aştepta un răspuns negativ după cum se uita la ea, aproape rugător.

— Tocmai m-am întors după o lună de concediu, îl asigură ea. Sunt odihnită şi pot începe lucrul de mâine, dacă doriţi.

La aceste cuvinte, John Langham sări de pe scaun şi strigă cu entuziasm:

— Nemaipomenit! Vom semna contractul mai târziu. Acum, haideţi să ne plimbăm puţin prin spital. Vreau să vă prezint câtorva persoane cu care veţi lucra. Vom termina vizita cu domnişoara Kent, care răspunde de secţia ginecologie. Una dintre asistentele ei este bolnavă, deci va fi încântată să aibă un ajutor. Sper că o să vă placă la noi, domnişoară Vonne, spuse el cu multă căldură.

— Sunt sigură că aşa va fi, îi ţinu ea isonul şi-l urmă până la uşă.

În clipa în care vru să deschidă, directorul se opri şi spuse pe un ton grav:

— Kirk mi-a spus ce s-a întâmplat între el şi sora dumneavoastră. E trist, spuse el simplu.

— Da, răspunse ea pe acelaşi ton.

El făcu o pauză, apoi deschise uşa şi o lăsă să treacă.

Pe măsură ce avansau de la un etaj la altul Vonne remarca faptul că, deşi centrul era mic, era foarte bine utilat. Atmosfera care domnea aici era diferită de cea din marile spitale în care lucrase. Mergând pe culoare, avusese impresia că se află într-un stup. Aici, bolnavii şi personalul păreau mai destinşi.

Vonne era încântată şi uşurată, căci un loc nou de muncă într-o ţară străină înseamnă şi un risc. Fusese conştientă de acest lucru când acceptase postul, dar acum se liniştise.

— Domnişoara Kent este în biroul ei? întrebă doctorul Langham o infirmieră.

— Acum un minut era încă acolo, îl informă infirmiera.

Aceasta se uită împrejur mirată şi o zări pe şefa ei care ieşea de la camera numărul trei.

Văzând micul grup din mijlocul culoarului, domnişoara Kent veni spre ei. Silueta ei zveltă nu era dezavantajată de uniforma de culoare albastru deschis care-i venea de minune. Părul negru ca abanosul era strâns într-un coc, iar pe cap avea o bonetă.

— Mă căutaţi, domnule Langham? întrebă ea cu o voce domoală.

— Voiam să vă prezint noua infirmieră din echipa dumneavoastră, domnişoara Vonne Lothian.

— Bine aţi venit la secţia de ginecologie, îi ură aceasta.

Tonul ei era mai puţin binevoitor decât mai înainte şi Vonne crezu că simte o undă de răceală. Se îndreptau spre biroul directorului când auziră soneria pagerului.

John Langham citi mesajul, apoi zise:

— Îmi pare rău, dar mă cheamă datoria, iar un director trebuie să fie întotdeauna prompt. Domnişoară Lorin, v-o încredinţez pe domnişoara Lothian care speră să înceapă lucrul încă de mâine dimineaţă. Vine tocmai de la Londra şi e recomandată de doctorul Levenson.

Domnişoara Kent ridică o sprânceană, se uită la ea pătrunzător, apoi îşi luă rămas bun de la directorul spitalului şi se îndepărtă cu un pas grăbit. Tânăra infirmieră o urmă îndeaproape.

Camera în care intră avea multe rafturi aliniate de-a lungul pereţilor. Domnişoara Kent se aşează la o masă, apoi îi indică un scaun noii venite.

— Aşa deci, vii din Anglia, domnişoară Lothian? o întrebă ea. Sunt curioasă de ce preferi să-ţi exerciţi meseria la Darwin când ai putea s-o faci foarte bine la Londra.

— Am plecat foarte rar în străinătate şi m-am gândit că ar fi bine dacă aş schimba peisajul.

— Sper că doctorul Levenson nu este principalul

motiv pentru care ai vrut să schimbi decorul.

— În mod sigur nu, răspunse ea, indignată de subînţelesul observaţiei.

Roşi văzând că domnişoara Kent nu prea o credea.

— Cum se face că vă cunoaşteţi? continuă Lorin.

— Una dintre prietenele surorii mele, Sylvia, e australiancă. L-am cunoscut la una dintre petrecerile acesteia.

Lorin Kent păru satisfăcută de acest răspuns şi continuă pe un ton glumeţ:

— Unde stai, domnişoară Lothian?

Încă înainte să deschidă gura ştiu c-o va supăra pe superioara ei. Totuşi, nu putea s-o mintă şi spuse fără să clipească:

— Camerele prevăzute pentru infirmiere nu sunt încă gata, aşa că stau la mama domnului Levenson.

— O, Doamne! spuse responsabila cu un râs nervos. Bietul Kirk! E atât de drăguţ că nici n-a îndrăznit să te ducă la hotel. Faptul că te găzduieşte, treacă-meargă, dar să nu-ţi faci iluzii căci vei fi dezamăgită. Are alte angajamente şi, cu cât vei înţelege mai repede acest lucru, cu atât mai bine va fi pentru tine.

— N-am avut niciodată intenţia să-l seduc pe domnul Levenson, se indignă Vonne. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l şi veţi vedea că-mi datoraţi scuze!

— Îţi reamintesc faptul că sunt responsabila acestui serviciu, i-o tăie scurt domnişoara Kent. Te sfătuiesc să nu ridici tonul la mine sau vei regreta. Să fii aici la ora şapte dimineaţa, încheie ea cu răceală.

Pentru a-i arăta că întrevederea lor a luat sfârşit, se afundă cu nasul în dosare. Cu obrajii în flăcări, Vonne mormăi o frază de politeţe şi ieşi din birou.

Capitolul 4

Când se întoarse în oraş, Vonne observă maşina Dianei parcată în faţa casei. De-abia intrase în hol şi stăpâna casei îi ieşi în întâmpinare.

— Începusem să mă îngrijorez. Credeam că n-o să te văd înainte de căderea serii! se plânse doamna Levenson.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă îngrijorată tânăra femeie.

Era încă devreme, iar mama lui Kirk trebuia să fie la farmacie.

— Nu, totul e foarte bine, o linişti Diana. M-am întors devreme pentru că am veşti foarte bune.

Făcu o pauză, iar în ochii ei de un albastru-violet începu să strălucească o luminiţă jucăuşă.

— Kirk mi-a spus că-ţi cauţi maşină iar eu ţi-am găsit una, spuse ea dintr-o răsuflare, neputând să se abţină mai mult.

Vonne rămase pe gânduri câteva secunde. Ziua trecută când vorbise cu Kirk, crezuse că acesta n-o ascultă. Iar acum vedea că-i vine chiar în ajutor. Această constatare o făcu să se simtă foarte bine şi spuse cu un zâmbet larg:

— Eşti o vrăjitoare. Nimeni n-ar fi reuşit aşa ceva într-un timp atât de scurt! Povesteşte-mi repede cum ai procedat.

— Una dintre prietenele mele, Rita Robertson, mi-a făcut o vizită la farmacie astăzi. M-a întrebat dacă nu ştiu pe cineva interesat de o Honda roşie, aproape nouă. Bineînţeles, m-am gândit imediat la tine. Rita are un copil nou-născut şi are nevoie de o maşină mai mare. N-a mers cu Honda decât în Darwin şi cred că vei fi foarte mulţumită.

— Când pot vedea această minune? glumi Vonne maliţioasă.

— Imediat, dacă eşti disponibilă, îi răspunse Diana pe acelaşi ton. Voiam să trec să te iau de la spital, dar erai deja plecată când am telefonat. Phyllis s-a întors la lucru în această după-amiază aşa c-am putut pleca de la farmacie fără probleme. Te aştept de vreun sfert de oră.

— Îţi fac deja destule probleme, interveni Vonne. Eşti sigură că nu trebuie să te întorci la farmacie?

— Phil e în stare să se descurce şi singură, îi răspunse prompt Diana. Puteam să mergem deseară dacă Rita nu mi-ar fi spus că pleacă din localitate. O afacere bună se prinde din zbor, deci să nu mai pierdem niciun

minut!

Când fu la volanul maşinii ei, Aston Morris, doamna Levenson adăugă:

— Rita mi-a spus deja că-ţi va acorda un credit pe cinci, şase luni. Îţi convine?

— E perfect! se bucură Vonne.

Dispunea de o sumă obţinută din vânzarea maşinii ei din Anglia. Banii nu erau prea mulţi, iar faptul că nu trebuia să-i dea pe toţi deodată îi convenea de minune.

Reşedinţa Ritei Robertson era construită în stil modern. Era vorba de un bungalou, aşezat într-o grădină cu multă verdeaţă care semăna foarte mult cu o pădure virgină. Nu erau prea multe flori, nu exista nici fântână, dar locul avea un farmec aparte. Două automobile erau parcate în faţa garajul şi unul dintre ele era roşu. Honda părea nouă, căci caroseria îi strălucea în soare.

Rita, care le auzise venind, le ieşi în întâmpinare. Era înaltă, blondă şi avea un zâmbet minunat.

— Sunt foarte tristă la gândul că trebuie să mă despart de ea, precizâ gazda arătând maşina, dar sunt nevoită să-mi iau alta. Dacă vrei s-o încerci, Vonne, îţi dau cheile chiar acum. Presupun însă că veţi accepta să beţi cu mine un pahar de ceai sau de suc de fructe.

— Acum că vă cunoaşteţi, vă las să încheiaţi singure afacerea, spuse Diana. Rita, să-i arăţi lui Vonne drumul de întoarcere.

Apoi se retrase, în vreme ce Vonne şi Rita intrară în casă.

— Vom fi liniştite câtva timp. Betsy a adormit, iar ceilalţi doi drăcuşori ai mei sunt fie la şcoală, fie la grădiniţă. Ţi-ar face plăcere să vezi copilul?

Fără să aştepte răspunsul lui Vonne, o conduse într-o cameră în care trona un leagăn. Betsy era o fetiţă brunetă, cu gene lungi şi negre. Lângă obrazul ei cu pielea ca piersica era aşezat un urs din pluş.

— Cât e de frumoasă! murmură tânăra femeie într-un elan nestăpânit.

— Este, aprobă mama foarte mândră. Fără Kirk, n-aş

fi reuşit s-o aduc pe lume. E un chirurg nemaipomenit şi ai în faţa ta una dintre cele mai fidele admiratoare.

După ce închise uşa de la camera copilului, Rita spuse:

— Am citit în ziare că erai cu doctorul ieri, când s-a produs accidentul. Eşti descrisă ca o eroină a timpurilor moderne.

— Ah! spuse simplu Vonne.

— Stai puţin. Unde am pus articolul? continuă Rita îndreptându-se spre birou. Mă mir că n-ai fost căutată de reporteri! Presupun că i-a alungat Kirk. Detestă publicitatea. Dar iată-l!

Îi întinse ziarul, apoi o privi pe Vonne cu oarece uimire:

— Doamne! Unde mi-era capul? Nici nu te-am întrebat dacă vrei ceva de băut.

— Nişte ceai ar fi bine venit, răspunse Vonne reluând lectura ziarului.

Ziaristul explicase în câteva rânduri condiţiile în care se produsese accidentul. Apoi descria cum o infirmieră englezoaică, domnişoara Vonne Lothian, o ajutase pe viitoarea mamă aflată în dificultate. Articolul se termina cu faptul că doamna Nadia Laird şi fiul ei, născut la intersecţia Winnicot, erau amândoi sănătoşi.

Va merge s-o vadă pe Nadia imediat ce va putea, se gândi tânăra infirmieră după ce puse ziarul pe birou.

— Nici n-ai ajuns bine în Darwin că eşti deja celebră, se amuză Rita. Care sunt impresiile dumneavoastră, domnişoară Lothian? o tachină ea în continuare.

— Mă simt mai degrabă jenată, răspunse Vonne.

— L-ai cunoscut pe Kirk în Anglia, nu-i aşa?

Rita turnă ceaiul în ceşti şi-o privi pe tânăra femeie cu o curiozitate evidentă.

— L-am întâlnit prin intermediul unei cunoştinţe comune.

— Cei din anturajul lui Kirk cred că e timpul să se aşeze la casa lui. E prea adorabil să se transforme într-un celibatar înrăit, spuse ea. Sper din toată inima c-o să-ţi

placă la Darwin, Vonne. E un oraş foarte diferit de Londra dar vei descoperi foarte repede că este foarte plăcut să trăieşti aici.

E foarte clar ce voia să spună Rita, se gândi Vonne. Cei care nu ştiau că doctorul fusese logodit vor presupune, precum doamna Robertson, că între ei doi exista o idilă.

— Vă înşelaţi, nu e nimic între mine şi Kirk, spuse ea pentru a clarifica situaţia.

Rita o servi cu biscuiţi şi se arătă foarte uimită.

— Ştiu că stai la mama lui, de aceea m-am gândit că În sfârşit, n-are importanţă, mai spuse gazda.

— Stau acolo doar din cauză că lucrul la locuinţele pentru asistente nu s-a terminat, continuă Vonne.

— Asta nu exclude faptul că Kirk este un bărbat seducător, nu?

O lumină maliţioasă se aprinse în ochii Ritei, dar tânăra femeie nu vru s-o ia în seamă.

— Nu e urât, spuse ea în cele din urmă.

— Aş prefera să-l văd cu cineva ca tine, decât ca Lorin Kent.

— Am cunoscut-o de dimineaţă, căci va fi şefa mea.

Rita făcu o grimasă semnificativă şi o privi cu tristeţe.

— Te plâng. E o scorpie care-l consideră pe Kirk proprietatea ei.

— Dar n-am intenţia să i-l iau, replică Vonne.

— Poate, dar e foarte geloasă şi nu-i prea sigură că l-a prins în plasă.

Rita o invită pe Vonne la masă şi cu această ocazie discutară detaliile vânzării-cumpărării maşinii. Vorbiră şi despre Londra, unde Rita trăise câţiva ani. Înarmată cu un plan desenat de gazdă, Vonne se întoarse la doamna Levenson la volanul Hondei. Diana şi cu ea optară să petreacă o seară liniştită, dat fiind faptul că tânăra femeie trebuia să se scoale devreme a doua zi.

Îşi pusese ceasul să sune la şase dimineaţa, dar fu în picioare înainte să sune. Era prima zi de lucru în spitalul Bauhinia şi se simţea puţin nervoasă. În timp ce rula

printre maşini, gândurile i se îndreptară spre

Kirk. Oare era la curent cu faptul că oamenii ţeseau intrigi în jurul lor? Dacă era, atunci o va evita pentru a nu da apă la moară.

Trecu de bariera metalică şi parcă într-un loc liber din curtea spitalului.

Lorin era în biroul ei şi o primi cu un „bună ziua" foarte scurt. Fără ochii aceia reci şi rictusul din colţul gurii, ar fi fost o femeie frumoasă, se gândi Vonne.

— Ai ajuns în ultima clipă, spuse domnişoara Kent cu o urmă de reproş nejustificată. Avem multe de făcut în această dimineaţă şi nu ne permitem să pierdem niciun minut.

Un cap cu părul negru şi buclat apăru în cadrul uşii întredeschise.

— O, îmi cer scuze, spuse intrusul. Nu ştiam că sunteţi cu cineva. Voiam doar să ştiu dacă doamna Beaty are voie să se ridice azi din pat.

— Nu încă, dacă doctorul Levenson n-a consultat-o, o sfătui domnişoara Kent. Kelly, ţi-o prezint pe domnişoara Vonne Lothian, care vine din Anglia. Va face parte din serviciul nostru şi te rog să-i arăţi tu ce trebuie să facă. Mai caută-i şi o uniformă, după ce faci raportul de dimineaţă.

— Da, domnişoară Kent, aprobă Kelly cu un zâmbet primitor pentru noua venită. Un ajutor suplimentar este exact ceea ce aveam nevoie.

Mai târziu, după ce responsabila acestei secţii împărţi sarcinile, Kelly o luă pe Vonne sub aripa ei protectoare. O duse prin toate saloane şi, la sfârşit, spuse franc:

— Dacă-mi permiţi un sfat: fereşte-te de Lorin. E rea ca o tenie, deşi îşi face foarte bine treaba. Te-a prevenit să nu te apropii prea tare de domnul Levenson?

— A... nu prea, se bâlbâi Vonne, neîncrezătoare.

— Eu văd că da! râse Kelly. Nu poţi să te apropii de doctor căci îl urmăreşte îndeaproape de mulţi ani. Lorin împlineşte curând treizeci de ani şi e disperată că nu se

mai măritã. Mã întreb cât o va mai fierbe Kirk. Totuşi, recunosc faptul cã şefa are o siluetã de balerinã şi picioare cum orice femeie visează să aibă.

Kelly o măsură pe Vonne din cap până-n picioare şi spuse:

— Competiţia va fi dură, după câte văd. Eşti cel puţin la fel de drăguţă ca ea.

— Nu sunt rivala ei, ripostă Vonne.

— Cu atât mai bine, căci Lorin e foarte dură atunci când e vorba să-şi apere teritoriul.

Kelly îşi consultă ceasul prins de buzunar aproape de eticheta cu numele şi prenumele ei.

— Poţi să mă ajuţi să pregătim pacienţii doctorului Wang, propuse aceasta. Avem de schimbat două perfuzii şi fire de scos în salonul patru.

Cea mai mare parte a dimineţii Vonne lucră sub îndrumarea lui Kelly. Îi întâlni pe toţi cei care lucrau la acest etaj. Doctorul Wang era un australian foarte simpatic de origine chineză, care avea maniere deosebite şi un chip senin.

Făcu apoi cunoştinţă cu Bob Webb, un anestezist, care veni să examineze pacienţii înainte de a merge în blocul operator. Era un bărbat impunător cu ochi zâmbitori. Când o zări pe Vonne, o lumină de admiraţie şi interes se putu citi în ochii lui.

— Fii binevenită la serviciul ginecologie, îi ură el călduros.

Vocea lui avea accente grave, senzuale, foarte plăcute auzului, remarcă tânăra infirmieră. Părea că are încredere deplină în el şi în farmecul lui. Ceea ce la alţii putea să fie neplăcut, la el reprezenta un avantaj. Bob avea un umor care îi destindea pe pacienţi.

— Cred că ne vom vedea destul de des, continuă el.

— Fără îndoială, îi răspunse Vonne.

— În acest caz, şi pentru a ne cunoaşte mai bine, te invit în oraş mâine seară. Eşti liberă pentru o cină în doi?

— Dar. nici nu te cunosc prea bine, se bâlbâi ea.

— Tocmai de aceea. Îţi rezervsurpriza de a cunoaşte

impresionanta mea personalitate. Unde locuieşti? Voi veni să te iau pe la şapte şi jumătate.

— Locuiesc la doamna Levenson, pe strada Seafort, răspunse ea fără chef.

Bob ridică o sprânceană şi se uită la ea destul de mirat:

— Locuieşti la mama lui Kirk? În acest caz, îmi retrag candidatura. Nu mă simt în stare să concurez cu frumosul doctor Levenson.

— Kirk mi-a găsit un loc de muncă în acest spital şi un loc în care să stau până sunt gata camerele pentru asistente.

— Dacă înţeleg bine, e binefăcătorul tău, nu mai mult.

— Exact.

— Am bănuit întotdeauna că are slăbiciunile lui. Nu poate prinde doi iepuri dintr-odată. În ceea ce ne priveşte, nimic nu ne mai împiedică să ne vedem mâine seară, nu-i aşa?

Vonne nu putea refuza şi se gândi că la urma urmei poate era mai bine aşa: această întâlnire va pune capăt bârfelor despre ea şi Kirk.

— De acord pentru ora şapte şi jumătate, spuse ea fără să ezite.

Când îi spuse vestea lui Kelly, reacţia acesteia o surprinse la fel de mult ca tot ce i se întâmpla de când intrase în acest spital:

— O, am uitat să-ţi spun că Bob este donjuanul acestui loc. A încercat să seducă până acum toate infirmierele.

Vonne îşi muşcă limba, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

— Nu te nelinişti, Bob e o persoană foarte agreabilă şi nu insistă dacă adopţi o atitudine fermă.

Kelly o bătu pe umăr cu afecţiune şi amândouă infirmierele îşi văzură în continuare de treburile lor. Era după-amiază când Lorin le chemă în birou şi le transmise un mesaj de la maternitate.

— Vonne, mama care a născut în acel accident de maşină ar vrea să te vadă. Du-te, dar să revii repede, spuse ea sec.

Nadia se afla într-o cameră separată şi avea o mină radioasă. Un leagăn era aşezat lângă pat şi micuţul dormea cu un degeţel în guriţă.

— Aşteptam vizita dumneavoastră cu nerăbdare, îi spuse tânăra mămică fără altă introducere. Dacă n-aţi fi fost acolo, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

Lacrimi apărură în ochii Nadiei şi Vonne interveni pe un ton glumeţ:

— Aţi fi născut la fel de bine acest băiat frumos, căci eu n-am mişcat nici cel mai mic deget.

— Îmi amintesc că eram îngrozită şi că m-aţi ţinut de mână, continuă mama. Deşi pare ciudat, acest gest m-a calmat.

— Cum se simte soţul dumneavoastră? întrebă Vonne.

— Le spune tuturor vecinilor că are băiatul cel mai frumos din lume şi mă acoperă de flori. Am fost nevoită să-l opresc, deoarece aici nu sunt destule vaze.

Nadia îşi şterse lacrimile şi continuă pe un ton în acelaşi timp drăgăstos şi ironic:

— Bietul Adrian. era atât de îngrijorat când au început durerile facerii. De obicei este un şofer foarte prudent dar, de data aceasta, era grăbit să ajungem cât mai repede la spital şi. continuarea o ştiţi. Domnul fie lăudat, am aflat că şoferul celuilalt autovehicul nu e grav rănit.

Vonne mai rămase câteva minute de vorbă cu Nadia, apoi plecă. Se grăbea de-a lungul culoarului când se izbi de Kirk. Sub impactul loviturii, era gata să cadă, dar bărbatul o prinse de braţ. O recunoscu repede şi o sclipire dureroasă se văzu în ochii lui. Îi amintea de o altă femeie cu părul negru, tuns scurt.

— Nu faci parte din echipa domnişoarei Kent? o întrebă el fără bunăvoinţă.

— Ba da, dar doamna Laird voia să mă vadă.

El păstră tăcerea, cu ochii aţintiţi în mod curios pe

chipul tinerei femei. În privirea lui se citea tandreţe şi dispreţ. Nu pe ea o privea aşa, ci pe Vicky, îşi dădu seama Vonne. Când realiză acest lucru, simţi un elan de simpatie pentru el.

— Scuză-mă, spuse ea, dar am promis domnişoarei Kent că nu voi lipsi mult.

— Merg cu tine, căci trebuie s-o consult pe doamna Beaty, spuse Kirk spre marea ei mirare.

Culmea ghinionului! Lorin Kent era pe culoar în clipa în care ieşiră din lift.

— Ai plecat de o jumătate de oră, domnişoară Lothian, o apostrofă şefa ei. Sper că pe viitor nu se va mai întâmpla aşa ceva.

Şi totuşi, nu plecase decât de un sfert de oră. Deschise gura să spună adevărul, dar Lorin Kent i-o luă înainte.

— Nu mai discuta şi fugi s-o ajuţi pe domnişoara Sutherland să dea medicamentele, îi ordonă ea. Să vedem cu ce vă pot fi de folos, domnule Levenson, spuse ea pe un ton suav.

Capitolul 5

Vonne atâtea în salon şi contempla păsările care se învârteau pe lângă fântână. Această primă zi la spital fusese destul de dură din cauza agresivităţii domnişoarei Kent.

Luă o gură de suc de portocale şi gândurile i se îndreptară spre Vicky. De ce nu-i scria sora ei? Tăcerea acesta o făcu să se gândească la Armand Saint-Germain.

Îl văzuse o singură dată şi lui Vonne nu-i plăcuse.

— Sper că e fericită, spuse ea cu voce tare.

În acea clipă se auzi soneria telefonului şi Vonne notă un mesaj pentru Diana. Tocmai îl terminase de notat când mama lui Kirk intră în salon şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Dumnezeule mare! Sunt epuizată! exclamă ea aruncându-şi pantofii cât acolo prin cameră. N-am avut niciodată atât de mulţi pacienţi şi toţi voiau preparate speciale.

Vonne îi aduse o cană cu ceai şi Diana îi fu recunoscătoare.

— Eşti un înger! spuse ea plină de recunoştinţă. E o bucurie pentru mine să trăiesc împreună cu tine. Destul cu complimentele, spune-mi cum a decurs prima ta zi de muncă.

Vorbiră vrute şi nevrute până la ora cinei când Vonne îi pomeni de întâlnirea cu Bob. Diana o privi îngrijorată:

— Nu-l cunosc decât după nume, spuse ea, dar are reputaţia de donjuan.

Vonne îi spuse gazdei sale motivul pentru care acceptase această invitaţie.

— Dacă ies cu Bob, sunt sigură că nimeni nu-şi va mai închipui că am o relaţie cu Kirk. Bârfele sunt în floare la spital şi vreau să le pun capăt.

— Păcat că nu sunt adevărate, căci eu aş fi fost foarte încântată, spuse mama lui Kirk.

Vonne tăcu neştiind ce să spună iar Diana continuă:

— Sunt chiar neatentă! Spun astfel de prostii tocmai când tu-mi încredinţezi problemele tale. Sunt egoistă.

Nu mă gândesc decât la biata mea persoană. Visez să-l văd pe fiul meu căsătorit şi cu o droaie de copii, suspină ea. Cele două fiice ale mele nu se gândesc decât la carieră şi mi-e teamă că n-o să fiu niciodată bunică.

Când se trezi a doua zi, Vonne era deprimată. În timpul nopţii avusese coşmaruri cu privire la Leith. Şi nu era Angela, logodnica lui, care-i despărţea, ci Kirk Levenson.

A doua zi de lucru la spitalul Bauhinia se dovedi mai puţin dezagreabilă decât prima. Vonne reuşi să se obişnuiască la noul serviciu, chiar şi cu ostilităţile lui Lorin, pe care o ignora. Celelalte infirmiere erau agreabile, mai ales Kelly care o destindea întotdeauna când lucrau împreună. Noua ei prietenă reuşea să nu ia în seamă problemele cotidiene şi glumea pe seama lor. Kelly era foarte cunoscută şi iubită de bolnavi, care-i apreciau bunătatea şi veselia.

De câtva timp nu mai era liber niciun pat, aşa că

activitatea se intensificase. Astfel, domnişoara Kent nu mai avu timp să-şi hăituiască victima preferată.

Vonne se pregătea să se schimbe, căci terminase serviciul, când o auzi pe Kelly.

— Îţi doresc o seară plăcută, dar fii atentă la lup.

Îi făcu cu ochiul, apoi plecă repede.

Vonne se grăbi să ajungă acasă, iar pe la şapte şi un sfert coborî în salon să-l aştepte pe Bob. Era nervoasă şi regreta că-i acceptase invitaţia atât de repede. Risca să fie crezută drept o uşuratică.

Neştiind la ce restaurant o va duce, alesese o ţinută simplă. Avea o rochie oranj închis, cu mâneci scurte şi puţin decolată la spate. Accesoriile aurii îi puneau în evidenţă tenul luminos şi părul negru.

Voise să-şi pună colierul de perle, dar nu-l găsise. După o clipă de gândire îşi aminti că-l purtase în ziua în care făcuse cunoştinţă cu directorul spitalului. Sistemul de închidere al colierului era fragil şi, probabil, se desfăcuse şi căzuse.

Zgomotul cheilor în uşă o făcu să tresară şi Vonne ciuli urechea, mirată. Diana îi spusese că se întoarce foarte târziu şi acest zgomot i se părea ciudat. Mirarea ei crescu atunci când îl văzu pe Kirk în cadrul uşii.

— A! lăsă ea să-i scape sub efectul surprizei. Tu erai. Credeam că Diana s-a răzgândit şi a venit mai devreme.

El o studie cu interes, iar ea tăcu tulburată.

— Bună seara, Vonne, spuse el înaintând în cameră.

Privirea lui întârzie pe materialul seducător al rochiei tinerei femei. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea citi aprobarea în ochii lui. De fiecare dată când o privea astfel, Vonne voia să-i reamintească faptul că ea nu e Vicky.

— Ieşi în oraş? o întrebă el brusc.

— Da, răspunse ea simplu.

— Ai întâlnire? continuă el interogatoriul.

Un rictus îi apăru în colţul gurii şi ea se mulţumi să dea din cap aprobator.

— Nu pierzi timpul, nu-i aşa? o certă el. Pot să ştiu şi eu cu cine ieşi sau e secret de stat?

— Bob Webb vine să mă ia în câteva minute, îl informă ea sec.

— Cum? Cred că n-am auzit bine, spuse el muşcându-şi buza. Cu el ai întâlnire?

— Ei bine. da.

Mânia lui Kirk şi interogatoriul acestuia o mirau foarte mult. Văzându-i trăsăturile crispate, se gândi că e gelos. Din nou se gândea la Vicky, realiză ea repede.

— Nu-l cunoşti decât de două zile şi i-ai acceptat deja invitaţia? întrebă el pe un ton aspru.

— Cea mai bună metodă de a cunoaşte oamenii este să petreci cât mai mult timp cu ei, nu-i aşa? replică ea.

Bărbatul ajunse lângă ea din doi paşi, o prinse de mână şi o forţă să se ridice în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vonne! N-ai văzut ce fel de om este?

— Kirk, lasă-mă, te rog!

Un tremur abia simţit o traversă când o luă de mână. Se simţi învăluită într-o căldură binefăcătoare.

Kirk slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul.

— Sincer, Kirk, nu înţeleg de ce-ţi faci griji pentru mine. Nu mai sunt o fetiţă şi n-am nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă.

Vonne vorbise calm şi, imediat ce termină, el îi lăsă mâna.

— Într-adevăr, mă amestec unde nu-mi fierbe oala! recunoscu el.

Apoi o privi în tăcere un timp şi îşi înfundă mâna într-un buzunar.

— Venisem să-ţi aduc asta, spuse el, şi scoase colierul de scoici. Am vrut să ţi-l repar mai întâi.

— Sunt foarte fericită că mi l-ai adus, căci ţin foarte mult la el. Locuitorii din Bermude fac bijuterii manual şi l-am cumpărat chiar înainte să plec. Mulţumesc pentru că l-ai reparat, îi spuse ea repede.

Fu cuprinsă deodată de o ruşine inexplicabilă şi plecă privirea. Fu uşurată când soneria de la intrare se auzi, iar ea îşi luă la revedere de la Kirk.

Când o văzu, Bob îi spuse:

— Eşti pur şi simplu minunată!

Restaurantul ls care o duse era italienesc şi o atmosferă intimă domnea în local. Mesele cu lumânări pe ele erau aşezate în cerc în jurul ringului de dans.

Bob era un cunoscut al locului, căci chelnerul îi spunea pe nume. Angajatul de la vestiar îi dădu o orhidee lui Vonne.

— Ştiam eu că eşti o femeie-floare, glumi Bob.

— E splendidă, dar mă întreb dacă trebuie s-o port.

— Dacă ţi-e teamă c-o să mă ruinezi, nu-ţi face probleme. Poate în Anglia orhideele sunt rare, dar aici sunt un lux pe care ţi-l poţi permite. Darwin e o seră naturală şi ele cresc oriunde.

Izbucni apoi în râs văzându-i mirarea, iar ea îl imită, cucerită de sinceritatea lui. După ce ospătarul luă comanda, Bob se aplecă spre ea şi-i sugeră un dans.

— Mai târziu, îi spuse ea. Am stat în picioare cea mai mare parte din zi.

— Pot să aştept toată viaţa dacă trebuie, spuse el. Ştii că ai cei mai frumoşi ochi de culoarea alunei pe care i-am văzut vreodată?

— Ia spune, Bob, aşa le flatezi pe toate femeile pe care le scoţi în oraş?

El făcu pe indignatul, dar ea continuă spontan:

— După părerea celor din spital, eşti un maestru al seducţiilor.

— N-ar trebui să asculţi bârfele. Rar sunt adevărate. Ştiu că am reputaţia de donjuan, dar nu-i chiar aşa. Sper că mă crezi.

Bărbatul îi zâmbi, iar ea îi răspunse în acelaşi fel, aproape fără să vrea. Să-l urăşti pe Bob Webb era imposibil. Era fermecător şi, chiar avertizată în privinţa lui, tot nu putea să-i reziste.

— De obicei îmi fac şi singură o părere despre oamenii pe care-i întâlnesc, îl linişti ea.

Roşii cu mozarella fură aşezate în faţa lor. Vonne gustă şi constată că legumele şi brânza erau foarte

proaspete. În ceea ce priveşte garnitura, bucătarul o reuşise. Felurile următoare se dovediră la fel de apetisante, iar Vonne le savură.

În timpul mesei, Bob vru să ştie tot despre tânăra femeie şi aşa află că aceasta are o soră geamănă. Vonne trecu peste episodul despre logodna ruptă, dar îi spuse că urma să se căsătorească acum cu un medic francez. „Cel puţin, aşa sper”, îşi spuse în gând. Încă nu avea veşti de la Vicky şi îngrijorarea ei creştea pe zi ce trece.

Bob o întrebă apoi despre Kirk, deoarece nu era mulţumit de răspunsul dat la spital. Tânăra femeie nu putu decât să-i spună acelaşi lucru ca data trecută.

— Ştiind că locuieşti la mama lui Kirk, Lorin s-a simţit ameninţată. E absurd, nu-i aşa? Dar ea crede că el îi aparţine.

— Poate că are dreptate.

— Nu vrea decât să se mărite, continuă bărbatul, dispreţuitor. În schimb, Kirk nu vrea să-şi pună laţul de gât. Lorin Kent nu arată rău şi are şi alte calităţi. Kirk are noroc să fie ales ca viitorul soţ.

— Nu prea eşti sigur, îl tachină ea.

— Puţin îmi pasă de Lorin Kent, căci am întâlnit cea mai adorabilă dintre femei şi ea este aşezată chiar în faţa mea.

Vonne se grăbi să orienteze conversaţia spre altceva.

— Eu ţi-am povestit despre mine, acum e rândul tău.

— Din păcate, nu e prea mare lucru de spus. Sunt un bărbat pe fugă, iar acest lucru nu e ceva neobişnuit pentru timpurile acestea.

— Nu înţeleg.

El luă o mină supărată şi continuă:

— Există anumiţi bărbaţi care fug fie de nevestele lor, fie de amante, fie de datorii.

— Iar tu?

El ezită, cu privirile aţintite pe furculiţa aşezată în faţa lui.

— În realitate, nu sunt celibatar, mărturisi el după o lungă tăcere. Am o soţie la Sydney care se numeşte

Margaret Allison. M-a părăsit pentru un medic, prieten al meu, şi a obţinut divorţul. M-a acuzat de alcoolism şi a obţinut tutela celor două fete ale noastre.

Vocea i se sparse brusc şi ridică din umeri.

— E amuzant, într-un fel, pentru că atunci când am întâlnit-o aveam un comportament exemplar. Astăzi am băut probabil prea mult vin italienesc sau mă doare sufletul. De când sunt în Darwin, n-am povestit nimănui acest episod. Să nu ne lăsăm cuprinşi de amintirile neplăcute. În seara aceasta trebuie să fim veseli, căci nimeni nu ştie ce ne rezervă viitorul. Fii drăguţă, Vonne, şi uită această conversaţie.

— Bineînţeles, Bob, îl linişti ea.

Cupluri înlănţuite se perindau pe ringul de dans şi Vonne îşi simţi inima strângându-i-se. Bob suferise şi el, dar îşi ascundea situaţia sub o mască de veselie continuă. Voia să cucerească toate femeile căci a lui plecase cu tot cu fetiţele lui.

Un spectacol începu spre miezul nopţii, dar ei nu auziră. Vonne era obosită şi nu voia să se culce prea târziu. Îi explică acest lucru lui Bob, care încuviinţă fără să comenteze şi achită nota.

Maşina rula foarte repede iar Vonne adormise aproape când se ridică de pe scaun.

— Nu e drumul spre Seaford! se alarmă ea.

— Nu e indicat să te urci în pat după o masă copioasă. East Point e foarte aproape şi e cel mai indicat loc pentru a vedea cum răsare luna.

— Ascultă, Bob, nu e bine…

— Am ajuns! exclamă el făcând la dreapta.

Opri motorul, iar ea văzu suprafaţa închisă la culoare a oceanului, în spatele perdelei de palmieri. Luna răsărise demult şi ea i-o arătă pe cer.

— Eşti încântătoare, o complimentă el, neatent la vorbele ei.

Înainte să aibă timp să reacţioneze, el o înlănţui şi-o sărută.

— Bob, te rog!

El slăbi strânsoarea şi-o scrută cu o expresie uimită:

— Cunoşteai reputaţia mea şi totuşi ai venit. Înţeleg că mă placi, dar eşti prea timidă să recunoşti. Mă înşel?

— Am venit pentru că nu mă încred decât în părerea mea, spuse ea.

El îi răspunse printr-un zâmbet şi-i atinse marginea decolteului.

— Nu, Bob, spuse ea cu hotărâre.

El lăsă mâna în jos şi oftă:

— Abia acum îmi dau seama că nu cunosc deloc femeile. Iartă-mă!

— Pentru ce? Te-ai purtat foarte bine de la începutul până la sfârşitul acestei seri.

Se uită mirat la ea şi izbucni în râs:

— Eşti o vrăjitoare, Vonne Lothian, m-ai cucerit!

— Dacă aş fi într-adevăr cum spui tu, aş încăleca pe mătură şi m-aş duce direct pe strada Seaford la numărul 23. Pic de somn şi trebuie să mă scol mâine dimineaţă la ora şase.

Când Toyota se opri în faţa casei doamnei Levenson, strada era pustie.

— Accepţi să mai ieşi cu mine dacă promit să mă port cum se cuvine? o întrebă el.

— De ce nu? răspunse tânăra femeie care-şi punea şalul în jurul umerilor.

Când ieşi din autovehicul, observă că afară se răcise aşa că închise repede portiera.

— Noapte bună şi somn uşor, îi ură el.

Bob îi mai făcu odată cu mâna, apoi plecă în trombă. Vonne fugi până-n casă, ca şi cum o urmărea cineva. Înţelegea că nu poate fi adevărat să fie în pericol, dar nu se putea linişti. Când era mică îi era teamă de întuneric, iar sora ei râdea adesea de ea.

Se împiedică de un lemn, ţipă ascuţit şi se clătină. Nişte braţe musculoase o prinseră la timp dar eşarfa îi căzu pe pământ.

— Vonne, ce s-a întâmplat? o întrebă o voce familiară.

Kirk o trăsese la pieptul lui şi ea simţea cum corpul

lui îi încălzeşte obrazul.

— De Bob fugeai aşa? o întrebă el îngrijorat.

— Nu, adevărul e că nu ştiu de ce, încercă ea să-l liniştească. N-avu curaj să-i mărturisească temerile ei de când era mică.

Razele lunii aruncau umbre înfricoşătoare în jurul lor, iar tânăra femeie abia reuşea să respire. Sub efectul unui vis ciudat, îl văzu pe Kirk cum se apleacă şi pune stăpânire pe buzele ei. O săruta cu pasiune iar mâinile lui îi cuprindeau mijlocul cu înflăcărare.

Un tremur o străbătu şi îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui. Uitase unde se află şi tot corpul îi vibra de senzaţii neîncercate.

Oare imaginaţia îi juca feste sau chiar auzise „Vicky, draga mea”?

Ea se smulse din îmbrăţişare şi-l văzu pe Kirk cum se uită la ea cu o expresie tandră şi dureroasă în acelaşi timp.

— De ce trebuie să ai o soră geamănă? murmură el.

Aceste cuvinte i se implântară în inimă ca un cuţit şi Vonne spuse slab:

— Îmi pare rău. Noapte bună, Kirk.

Capitolul 6

Era joi când Vonne primi o scrisoare de la Vicky, pe adresa spitalului Bauhinia. Plicul conţinea doar o foaie pe care erau înşirate câteva rânduri. Surorii ei nu-i plăcuse niciodată să scrie, se gândi ea.

Vicky îi spunea cât de fericită era cu Armand. El era minunat, la fel ca prietenii şi familia lui. Ea şi Armand lucrau în aceeaşi clinică şi avea un salariu foarte mare. Era nerăbdătoare să afle cum îi merge în Australia.

Numele lui Kirk nu era scris, dar Vonne nu se lăsă păcălită de acest aspect. Ştia că sora ei aştepta veştile ca pâinea caldă.

Cum Vicky îşi dăduse adresa din Paris, Vonne se întrebă dacă sora ei locuia cu Armand sau singură, căci cuvântul „căsătorie” nu apărea nici el în scrisoare.

Tânăra femeie ridică din sprâncene. Scrisoarea era prea plină de superlative, ca şi cum ar fi vrut s-o convingă

că nu e nicio problemă. Dar, dacă era?

„Destul cu gândurile pesimiste”, îşi spuse ea. Vicky era probabil în culmea fericirii, iar ea îşi făcea gânduri negre.

A doua zi, vineri, Vonne se întâlni cu Bob Webb la cafenea. Ea mânca singură, iar el se aşază la aceeaşi masă cu ea.

— Încă mai eşti supărată pe mine? o întrebă el îngrijorat.

— Da, teribil! răspunse ea pe un ton voit supărat.

Bărbatul de destinse şi continuă timid:

— N-ar trebui să râzi de mine, căci sunt într-adevăr foarte confuz. Părerea celorlalţi nu contează pentru mine, dar a ta, da. M-am gândit că am putea ieşi din nou împreună. Care-i următoarea ta zi de concediu?

— Sunt liberă vineri şi sâmbătă pe opt, îi spuse ea prudentă.

El notă datele şi o privi cu coada ochiului.

— Sunt în stare să-mi ţin promisiunea. Ştii să înoţi?

Cum ea încuviinţă, chipul lui se lumină de bucurie.

— Perfect! strigă el. Vom merge la picnic în Berry Springs. Ce spui de asta?

— Eu pregătesc masa, replică ea drept răspuns.

Se puseră de acord ca întâlnirea să fie vineri şi se depărţiră repede, căci Bob trebuia să fie în sala de operaţii în acea după-amiază. În ceea ce-o privea pe Vonne, aceasta bău o cafea şi ieşi puţin să se plimbe înainte să se întoarcă la serviciu.

În lift se întâlni cu Kelly, care o avertiză că domnişoara Kent era în toane foarte rele. Vonne ridică din umeri căci, după părerea ei, responsabila secţiei nu se purtase niciodată bine. Lorin Kent o considera rivala ei şi o trata ca atare. În anumite zile, Vonne credea că nu mai poate suporta acest comportament mizerabil. În altele, dimpotrivă, nu punea nimic la suflet.

Vonne îşi iubea foarte mult meseria şi zâmbetul unui bolnav putea să readucă zâmbetul pe buzele ei. Cu toate acestea, vineri dimineaţă se trezi foarte bine dispusă la

gândul că are liber până duminică.

Ridicând jaluzelele, constată că era o zi însorită. Această zi se anunţa a fi foarte bună. Făcu duş, mâncă repede ceva şi se întoarse în cameră fredonând o melodie la modă.

Era evident că Dianei nu-i plăcea această relaţie cu Bob. Nu-i spusese nimic în acest sens, dar o privea semnificativ. Tânăra femeie era conştientă care era poziţia doamnei Levenson faţă de această poveste, dar Vonne era sigură că Bob îşi va ţine promisiunea.

Se îmbrăcă în costumul de baie, apoi îşi puse o pereche de blugi şi un corsaj cu un imprimeu colorat, îşi luă ochelarii de soare şi o pălărie de paie şi coborî. Diana îi împrumută un coş în care mâncarea să stea la rece.

Stătea în grădină când îl zări pe Bob înaintând spre ea nonşalant. Purta o cămaşă sport elegantă şi o pereche de pantaloni de culoare crem. Era încălţat în espadrile şi părea relaxat. Vonne îşi aminti confidenţele lui cu privire la fosta soţie. Sub această mască veselă, nimeni n-ar bănui drama pe care a trăit-o. Bob îşi ascundea foarte bine sentimentele, se gândi ea într-un elan de simpatie.

Duseră mâncarea la maşină şi bărbatul se aşeză lavolan.

— Îţi plac păsările? o întrebă el după ce porni maşina.

— În afară de canari şi vrăbiuţe, nu cunoşteam alte specii înainte să merg în Bermude.

— O să observi şi alte specii la Berry Springs, mai ales papagali. Am luat binoclul cu mine, căci nu ne vom putea apropia de ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd canguri.

— Dacă nu vom întâlni unul pe drum, te voi duce în rezervaţia de la Yarrawonga. Ai văzut până acum crocodili?

— N-am avut până acum ocazia, replică ea cu umor.

— În această regiune, râurile sunt pline şi e mai bine să fii foarte atentă.

— Sper că nu sunt prea mulţi acolo unde mergem.

— Nu ştiu sigur, căci se ascund în iarbă şi sunt uneori

la un metru de tine fără să-ţi dai seama.

Văzându-i faţa îngrijorată, Bob îi făcu semn cu ochiul.

— Liniştește-te, crocodilii de apă dulce sunt inofensivi. Te sfătuiesc în schimb să te fereşti de furnicile verzi care au cuibul în copaci.

Vonne se strâmbă. Hotărât lucru, vegetaţia australiană i se părea pe zi ce trece din ce în ce mai puţin atrăgătoare.

— Mai sunt şi alte insecte sau animale periculoase?

— Cea mai mare parte a animalelor nu sunt, căci fug imediat ce aud zgomot. Însă, dacă vrei să te plimbi singură, uită-te cu atenţie pe unde calci, din cauza scorpionilor şi a şerpilor. Mai sunt şi câteva specii de păianjeni veninoşi printre care se numără Mambata din Sydney, cea mai răspândită specie. Înţepătura lui poate fi mortală, dar eu n-am văzut încă niciunul. Şi totuşi, trăiesc de atâţia ani în acest oraş! Ceea ce rişti să întâlneşti mai mult sunt şopârlele. Sunt impresionante din cauza aspectului şi a dimensiunilor şi sperie foarte tare turiştii. Aceştia însă se înşală, căci bietele animale nu fac niciun rău.

— Încetează, te implor, strigă Vonne. Am impresia că mă aventurez într-o junglă populată de creaturi înspăimântătoare!

— N-ai de ce să te temi, pentru că eşti cu mine!

Ca să dea mai multă greutate vorbelor, Bob îi puse mâna pe genunchi şi-i zâmbi fermecător. Tânăra femeie se întrebă dacă avusese dreptate să-i acorde încredere. Bob Webb era poate singurul pericol care-o pândea prin aceste locuri, se gândi ea maliţioasă.

Când ajunseră la destinaţie, mai erau parcate doar câteva autovehicule. Majoritatea vizitatorilor erau adunaţi într-un singur loc şi formau un grup zgomotos. Bob o duse pe tânăra femeie într-un loc cu multă vegetaţie. Desfăcură pătura şi o aşezară pe iarbă. Bărbatul sugeră să facă o baie înainte să mănânce.

— Apa este răcoritoare. Asta ne va înviora şi ne va da poftă de mâncare.

Înotară zece minute apoi mâncară cu poftă mâncarea pe care o pregătise Vonne. Păsările sălbatice cu penajul portocaliu se înfruptară din resturile picnicului. Bob şi Vonne le aruncau firimituri de pâine şi bucăţele de carne pe care păsările le luau cu ciripituri vesele. Alte zburătoare, mai puţin încrezătoare, se ţineau departe şi Bob scoase binoclul din geantă. Tânăra femeie putu să admire astfel faimosul kookaburra, cu aripi albastre şi picioarele galbene.

Rămaseră pe mal aproape o oră, apoi Bob îi aminti de excursia la rezervaţie. Privirea lui întârzie pe liniile armonioase ale corpului tinerei femei, dar nu schiţă niciun gest.

La Yarrawonga, Vonne reuşi să vadă în sfârşit cangurii din cărţile ei de poveşti. Unul dintre ei se apropie şi se lăsă mângâiat pe bot.

— Aceste animale sunt încă vânate, de aceea există un astfel de loc, pentru a le proteja. Beneficiază de un mare teritoriu unde pot mânca şi unde se pot înmulţi în voie.

Văzând ochii mari şi blânzi ai animalului, inima lui Vonne se strânse. Oare cum puteau omorî aceste fiinţe? se gândi ea cu tristeţe.

Crocodilii însă o făcură să dea înapoi. Nu-i plăcură deloc. Bob se amuza de reacţiile ei şi îşi puse un braţ în jurul taliei tinerei femei.

Când se întoarseră, o lăsă în faţa casei şi-i dădu întâlnire chiar pentru seara aceea. Diana era în bucătărie şi exclamă când văzu chipul radios al lui Vonne:

— Am impresia c-ai petrecut o zi excelentă!

— E adevărat, recunoscu Vonne.

În timp ce golea geanta de resturile de mâncare, tânăra femeie povesti unde fusese şi ce văzuse. Se întrerupse simţind prezenţa unei alte persoane. Întorcându-se pe călcâie, îl zări pe Kirk care-o privea ironic.

— Nu ştiam că Bob Webb are şi calităţi de ghid.

Din cauza căldurii, ea îşi descheiase primii nasturi de

la corsaj. El o studia cu intensitate. Privirile îi alunecau de la braţele bronzate pe bustul auriu, apoi urcară spre obrajii în flăcări. Când stătuseră pe marginea cascadei, Vonne uitase să-şi pună pălăria şi o prinsese foarte tare soarele.

Kirk continua s-o examineze cu acea curioasă expresie pe care deja o cunoştea. „Nu e cazul să fii gelos, căci eu nu sunt Vicky”. Această frază îi stătea pe buze, dar n-o spuse, pentru că nu erau singuri.

— Cinezi aici? vru să ştie Diana.

— Bob va veni să mă ia peste puţin timp. Mergem la restaurant.

Diana o convinse să bea o cafea şi se aşezară toţi trei în grădină. Vonne se bucura de prezenţa mamei, căci doar cu fiul s-ar fi simţit foarte nervoasă. Ostilitatea lui din primele zile, în loc să se diminueze, creştea pe zi ce trece. Îi înţelegea motivele, dar nu se simţea în largul ei.

Diana plecă în casă să pregătească cina, iar ei rămaseră singuri. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei şi Vonne puse ceaşca pe masă.

— Ai veşti de la Vicky? o întrebă el brusc.

— Da, dar sunt mai degrabă scurte. Surorii mele nu i-a plăcut niciodată să scrie, continuă ea.

Pe faţa lui nu se mişcă niciun muşchi şi Vonne mai spuse:

— Vrei să-ţi dau adresa ei, Kirk?

— Nu-i nevoie. N-am să-i spun nimic şi presupun că nici ea. Ochii care nu se văd, se uită, nu-i aşa? spuse el cu ironie.

Vonne simţi o căldură în trup, căci în minte îi veni imaginea din noaptea în care o sărutase Kirk. Un val de emoţii o încercau acum, unele mai puternice ca altele. Tulburată, se ridică în picioare şi anunţă cât putu de calm:

— Scuză-mă, trebuie să merg să-mi schimb hainele.

— Plec şi eu, căci am o întâlnire în seara aceasta.

— A, da? întrebă ea spontan.

Nu era curioasă, doar surprinsă că-i spusese ei acest lucru.

— O duc pe Lorin la cinema, îi spuse el fără să fie întrebat.

Uimirea el fu şi mai mare când îşi dădu seama c-o făcuse special. Prin intermediul ei, voia s-o facă pe Vicky geloasă.

Vonne îi ură o seară excelentă şi urcă în camera ei. Măcar despărţirea dintre Kirk şi sora ei va fi pe placul cuiva, se gândi ea cu amărăciune. Gândul că totuşi cea care profita era Lorin Kent îi provoca o ciudă inexplicabilă.

Când coborî în salon, observă că Kirk plecase, iar Diana o complimentă pentru ţinuta ei. Vonne îşi schimbase hainele sport cu un costum elegant Liberti. Un machiaj discret îi punea în evidenţă tenul rozaliu.

Restaurantul ales de Bob se numea „La Wong" iar felurile de mâncare chinezeşti erau foarte fine. Bărbatul se purtă până la sfârşitul serii ca un gentleman perfect. Dar gândurile ei erau aiurea: era ceva în comportamentul lui Kirk care o punea pe gânduri. Sperase că, odată cu trecerea timpului, o va uita pe sora ei, dar se pare că se înşelase. Kirk părea că o confundă cu Vicky.

* * *

În cursul săptămânilor care urmară, Vonne acceptă mai multe invitaţii ale lui Bob. În afara faptului că el îşi ţinea promisiunea, o mai distrăgea de la grijile cotidiene. Atitudinea lui Bob Webb ar fi mirat poate pe oricine de la spital, dar ea trebuia să recunoască faptul că toţi se înşelaseră. Nu avea niciun motiv să-l ţină la distanţă.

La Bauhinia, Lorin o trata cu severitatea ei obişnuită. În ceea ce-l privea pe Kirk, acesta avea faţă de ea o atitudine neclară. De fiecare dată când se întâlneau, citea în ochii lui suferinţa pe care i-o provocase Vicky. Mai observa şi faptul că îşi îndrepta mânia spre ea, Vonne.

Tensiunea dintre ei ajungea uneori la cote impresionante şi nu putea decât să explodeze, ceea ce se şi întâmplă într-o zi în care Lorin lipsea. Responsabila serviciului obstetrică-ginecologie avusese probleme cu dinţii şi acum era la stomatolog. Anunţase că nu va ajunge înainte de amiază.

Deşi venise de puţin timp la Bauhinia, Vonne era totuşi cea mai calificată dintre infirmiere. De aceea, ea fu cea care-o înlocui pe Lorin.

— Sper să te obişnuieşti repede cu acest serviciu. Ai şanse să preiei locul domnişoarei Kent, îi spusese Kelly.

— De ce? întrebase Vonne, foarte mirată.

— Pentru că spune în stânga şi-n dreapta că nu va mai rămâne mult timp celibatară. Se pare că, o dată căsătorită, nu vrea decât să se ocupe de casă şi de familie. N-aş fi crezut niciodată că va reuşi să-l convingă pe Kirk Levenson.

Conversaţia fu întreruptă de intrarea domnişoarei Sutherland în birou. Se făcuse o greşeală în acte şi două persoane trebuia să ocupe aceeaşi cameră. În timp ce Vonne încerca să rezolve această problemă, Maggie, una dintre stagiare trânti o vază de pe masă, alunecă pe apă şi-şi fractură încheietura mâinii.

Vonne o însoţi la urgenţă, dar pacienţii se plângeau de lipsă de organizare. Aceştia cereau ca un brancardier de la serviciul ginecologie să vină să ridice un pacient. Persoana respectivă fusese operată şi nu mai era sub anestezie. Trebuia transportată la etaj.

Telefonul suna fără încetare, iar medicii tot intrau cerând câte un dosar. În mijlocul acestei nebunii, Vonne încerca să se descurce cum putea mai bine.

La ora mesei coborî la restaurant şi se mulţumi cu un sandviş. Două minute mai târziu, se întoarse la postul ei şi-l găsi aici pe Kirk Levenson care o întrebă de sus:

— Unde e Lorin?

— La dentist, a avut probleme cu unul dintre dinţi.

— Şi cine o înlocuieşte?

— Eu, răspunse Vonne pe un ton tăios.

— În acest caz, pot să ştiu unde ai dispărut?

— Eram la bufet.

— E ora două şi jumătate. Atât de mult timp îţi ia să mănânci?

— Am plecat de aici la ora două şi douăzeci de minute, răspunse ea răspicat, abia reţinându-şi mânia.

— O responsabilă a unui serviciu nu trebuie să lipsească atunci când o pacientă are nevoie de ajutorul ei.

— Îmi pare rău. Cine e?

— Venisem s-o consult pe doamna Norman, care e pe lista mea de mâine. Va face o biopsie şi este foarte nervoasă. N-a mai fost niciodată internată până acum şi aceasta e prima ei intervenţie.

— Da, ştiu toate aceste lucruri, spuse Vonne, care nu înţelegea unde voia el să ajungă.

El o privi şi trăsăturile lui se crispară de furie.

— Când am ajuns la căpătâiul ei era aproape isterică, spuse el printre dinţi. E puţin probabil, dar e convinsă că are o tumoare canceroasă. Avea nevoie de cineva şi ceruse să vii tu. Ai abandonat-o când îi era mai greu.

— Eu. n-am abandonat-o, spuse Vonne, am uitat.

Îşi aminti acum că Maggie, înainte de accident, îi spusese acest lucru.

— Ai uitat? întrebă el ridicând din sprâncene. E un cuvânt pe care o infirmieră care se respectă n-ar trebui să-l cunoască.

— Am avut prea multe de făcut. Trebuia să fiu în prea multe locuri în acelaşi timp şi n-am reuşit să mă mai ocup şi de ea.

— Dacă te-ai gândi mai puţin la Bob Webb, ţi-ai face mai bine treaba!

În faţa acestei acuzaţii brutale şi nedrepte, Vonne rămase fără cuvinte.

— Imediat ce ai o clipă liberă, o petreci împreună cu el. Puţin îmi pasă, dar viaţa ta profesională n-ar trebui să aibă de suferit de pe urma acestui lucru. Mi-e teamă că meseria de infirmieră nu ţi se potriveşte.

Vonne simţi cum i se ridică părul de pe braţe de furie.

— În ceea ce-o priveşte pe doamna Norman, recunosc faptul c-am făcut o greşeală. E adevărat că, chiar dacă dimineaţa a fost foarte grea, n-am nicio scuză. Eram responsabilă pentru pacienţii mei şi trebuia să mă organizez într-un fel sau altul. Dar reproşurile tale sunt atât de violente încât,

Vocea i se stinse dintr-odată de emoţie şi de oboseală şi se lăsă pe un scaun.

— Nu mai pot, spuse ea pe un ton neutru.

Umerii lăsaţi arătau acelaşi lucru, dar tânăra femeie îşi reveni repede şi spuse cu ochi strălucitori:

— Şi eu am fost părăsită, Kirk, şi ştiu ce înseamnă asta. Nu m-am vindecat încă, dar nu mă răzbun pe nimeni.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji şi ea le şterse cu un gest grăbit. Nu putu să suporte intensitatea privirii lui şi fugi afară din birou.

Camera în care intră era goală şi Vonne se apropie de fereastră. Respira greu şi încerca să se calmeze. Uşa se deschise şi tânăra femeie tresări. Îşi compuse o faţă senină. N-avea chef să se dea în spectacol în faţă colegilor.

Kirk intră, veni lângă ea şi-i puse o mână pe umăr.

— Vonne, îmi pare rău, îi spuse el cu o voce caldă şi gravă.

Acest gest o făcu să izbucnească din nou în plâns şi se sprijini de pieptul lui. Atunci intră Lorin Kent, care rămase în prag, dreaptă ca un par.

— Kelly mi-a spus că te-a văzut aici, domnişoară Lothian, dar nu ştiam că nu eşti singură.

O privi pe Vonne cu neîncredere, apoi spuse:

— E vremea să mă întorc la serviciul meu căci domneşte o dezordine de nedescris.

Capitolul 1

În acea seară, Vonne nu se întoarse direct acasă. Era agitată şi alese să urce până la East Point. Aşezată pe o bancă, privi soarele cum apune în mare.

Puţin din liniştea care domnea aici o cuprinse şi pe ea. Respiră cu nesaţ aerul sărat al oceanului şi parfumul florilor din jur. Când se aşeză la volan, avea o idee mai clară asupra evenimentelor.

Munca la spital îi plăcea foarte mult, dar nu voia să continue în aceste condiţii. Semăna prea mult cu Vicky, iar Kirk suferea prea tare din cauza aceasta. Era din ce în ce mai încordată şi nu putea să-şi facă treaba cum se cuvenea. Soluţia care-i apăru în minte i se păru cea mai

potrivită.

Se va întâlni mâine dimineaţă cu John Langham şi-i va explica de ce anulează contractul. Acesta era un prieten al lui Kirk şi cunoştea foarte bine situaţia. Era sigură c-o va înţelege.

Când se întoarse acasă, nu-i spuse nimic doamnei Levenson. Nu voia să-i ascundă nimic, dar credea că trebuia mai întâi să discute cu John.

Dormi foarte rău şi se trezi cu un început de migrenă. Dar nu putu decât spre prânz să-i telefoneze directorului. Nu reuşi să vorbească decât cu secretara acestuia dar, stabili o întâlnire pentru a doua zi. Ajunsă acasă, seara i se păru interminabilă.

* * *

Agitaţia de ieri fusese uitată şi astăzi domnea o linişte ciudată. Lorin Kent nu rata însă nicio ocazie să vorbească despre evenimentele din ajun. Incidentul cu doamna Norman ajunsese la urechile ei şi nu o dată făcuse observaţii acide.

Era o cruzime, căci tânăra infirmieră se simţea oricum vinovată.

Doamna Norman se sprijinea de perne şi citea o revistă. Vonne observă ochii ei înroşiţi.

— Bună ziua, Virginia, îi spuse ea cu veselie. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Tot, mai puţin ceva de mâncare, răspunse ea.

Avea un ton glumeţ dar se simţea tensiunea în vocea ei.

— Ştiu că m-am purtat ca o vrăjitoare ieri. Am alertat toată lumea dar mi-e atât de frică.

— Virginia, nu trebuie să-ţi faci prea multe griji, căci cel care va face intervenţia este doctorul Levenson, unul dintre cei mai buni chirurgi din spital. Ce vrei mai mult de-atât?

— Sunt conştientă că sunt ridicolă, dar frica e mai puternică decât mine.

Doamna Norman făcu o grimasă care voia să fie un zâmbet. Vonne căuta un mijloc prin care s-o relaxeze. Îl

veni o idee:

— Poate că te simţi prea singură în această cameră. Dacă ai avea vecini, ai vorbi cu ei şi timpul ar trece mai repede.

Doamna Norman părea că se gândeşte, apoi spuse:

— Fiica mea a ales să stau singură, dar eu nu voiam neapărat asta.

— Vrei să-i propun domnişoarei Kent să te transfere la camera patru?

Faţa pacientei se lumină ca prin farmec, apoi încuviinţă repede:

— Da, dacă se poate. Cred că mă voi simţi mult mai bine.

Lorin nu era în birou, iar Vonne o întrebă pe Kelly ce să facă.

— În locul tău n-aş întreba-o pe Lorin, căci va spune nu. O dată ce stabileşte ceva, nu revine asupra hotărârii. Dacă această mutare îi face bine doamnei Norman, pune-o pe şefă în faţa faptului împlinit.

Vonne se gândi ce consecinţe va avea gestul ei, dar ridică din umeri. Lorin Kent va fi foarte furioasă, dar nu-i păsa. Era pe punctul să demisioneze.

Zâmbetul radios al Virginiei fu răsplata ei pentru acest gest. Vonne o ajută să coboare din pat şi să meargă în camera patru. Făcu prezentările şi fu fericită când văzu chipul relaxat al pacientei.

Tocmai termina de aranjat medicamentele când o zări pe Lorin. Responsabila serviciului obstetricăginecologie şi Kirk îi puneau întrebări domnişoarei Sutherland, dar aceasta nu putea să le răspundă. Ghici repede despre ce era vorba. Se apropie încet de micul grup.

— Unde este doamna Norman? o certă Lorin.

Vonne îşi adună curajul şi răspunse foarte calm, ceea ce-o miră şi pe ea:

— Doamna Norman se află în prezent la camera patru.

— Pot să ştiu ce înseamnă asta? Doamna avea o cameră rezervată doar pentru ea şi nu văd de ce.

— Era foarte îngrijorată din cauza intervenţiei şi nimic n-o calma. Tot vorbind cu ea, mi-am dat seama că avea gânduri negre pentru că se simţea singură. I-am sugerat să se mute cu alţi pacienţi şi a fost foarte încântată. În camera patru era un pat liber şi am transferat-o acolo.

După acest discurs se uită scurt la Kirk. Dar faţa medicului rămânea impasibilă, aşa că tânăra infirmieră îşi îndreptă atenţia asupra lui Lorin. Trăsăturile acesteia erau foarte expresive: aproape exploda de furie.

— Ai mutat un pacient fără acordul meu?

— Nu ştiam când vă întoarceţi şi mi-era teamă să nu facă o altă criză de isterie, se apără Vonne.

— Am impresia că responsabilităţile pe care le-ai avut o singură zi ţi s-au urcat la cap. Îţi amintesc faptul că eu decid ce se întâmplă în această secţie.

— Am văzut-o pe doamna Norman ieri şi am observat că era cu nervii la pământ. Trebuia să mă fi gândit eu însumi la o astfel de soluţie, de aceea îi mulţumesc domnişoarei Lothian pentru gândul bun, interveni doctorul Levenson.

Lorin Kent se uită cu ură la Vonne şi spuse:

— Aş prefera ca, de acum înainte, să mă anunţi înainte de a mai face o astfel de mişcare.

— O infirmieră care reacţionează cum trebuie într-un moment de criză trebuie încurajată, mai spuse Kirk. Cele mai multe dintre ele cred că trebuie să se mulţumească doar cu responsabilităţile care i se încredinţează.

Incidentul fu încheiat odată cu această replică a doctorului. Domnişoară Kent înţelese acest lucru şi, întorcându-se pe călcâie, intră în birou înaintea chirurgului.

Vonne îşi făcu treaba în continuare cu un sentiment de pace interioară. Kirk îi luase apărarea şi această constatare, oricât de simplă părea, o liniştea. O legătură se stabilise între ei acum că n-o mai considera duşmanul lui. Lorin o umilise atât de mult în ultimul timp, încât nici nu mai avea încredere în calităţile ei. Fermitatea lui Kirk o

ridicase în propriii ei ochi. Hotărârea de a părăsi spitalul era neschimbată, dar se simţea mai liniştită căci nu mai era în război cu fostul logodnic al surorii ei.

John Langham avea aerul că aşteaptă veşti proaste când secretara lui o anunţă pe Vonne.

Tânăra femeie intră, se aşează pe scaunul pe care i-l arătă directorul şi aşteptă. Acesta se uită la silueta subţire îmbrăcată în uniformă albastră şi întrebă:

— Ei bine, ce se întâmplă, Vonne?

— Îmi cer scuze pentru deranj, domnule Langham, începu ea. M-am gândit foarte bine şi vreau să-mi anulez contractul.

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Această intrare bruscă în subiect îl cam miră pe directorul centrului Bauhinia.

— Vreau să plec din Darwin din motive personale, reuşi ea să articuleze.

— Vă e dor de ţară? o întrebă el îngrijorat.

— Nu, e vorba de altceva.

— Nu vreţi să-mi spuneţi despre ce e vorba. Secretul dumneavoastră va rămâne în această cameră. Poate vă pot ajuta. V-am văzut într-o seară cu Bob Webb. Aveţi o relaţie cu el?

— Nu, Bob n-are nicio legătură cu plecarea mea. Plec din cauza lui Kirk şi a lui Vicky.

John Langham o privi foarte mirat.

— Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar eu şi sora mea suntem gemene. Asemănarea dintre noi îi face mari probleme lui Kirk. Prezenţa mea îi aminteşte de fosta lui logodnică şi nu reuşeşte s-o uite. Uneori pare că mă confundă cu ea.

Tăcu. Nu voia să-l acuze pe doctor de hărţuire. Dar directorul trecuse prin multe şi ghici repede adevărul.

— Uneori se poartă urât pentru că nu sunteţi Vicky, nu-i aşa?

Vonne încuviinţă din cap şi se grăbi să adauge:

— Nu e vina lui şi-l înţeleg. Nu trebuia să vin, dar acum, cel mai bine e să plec. Kirk se va simţi vinovat. şi eu,

de altfel.

Directorul o privea fix, cufundat în gânduri.

— E o problemă, într-adevăr, concluzionă acesta cu voce tare. Sunteţi totuşi o infirmieră excelentă şi mi-e greu să vă las să plecaţi.

— Sunt atât de încordată încât şi munca mea are de suferit. Sunt încordată tot timpul şi ar trebui să fiu relaxată. Domnişoara Kent v-a adus probabil raportul cu greşelile mele.

— Sunteţi prea dură cu dumneavoastră, spuse John. Şi eu şi domnul Levenson avem o părere foarte bună despre dumneavoastră.

— A! spuse Vonne.

— Doctorul Levenson a pomenit adesea despre competenţa şi inteligenţa dumneavoastră.

Obrajii tinerei se împurpurară, dar John continuă fără să ţină seama de stânjeneala infirmierei:

— Mai mult decât atât: îmi place să mă plimb pe culoare şi să ascult ce se vorbeşte. Aud adesea comentariile bolnavilor şi am auzit vorbindu-se numai de bine despre dumneavoastră. Mai ştiu şi că domnişoara Kent nu vă agreează.

Vonne îşi muşcă buza şi se uită în podea.

— Mai ştiu şi că nu e vina dumneavoastră, o asigură el. Lorin are motivele ei să se poarte aşa şi nu ţine secret acest lucru. Degeaba îi îngrijim pe alţii; şi noi suntem oameni.

— Dar gelozia ei este absurdă! protestă Vonne. Am colaborat cu oameni mai dificili decât ea şi m-aş putea acomoda. Nu vreau să plec din cauza ei, ci a lui Kirk.

— În ceea ce-mi spuneţi e o parte de adevăr, recunoscu el. Vă stimez şi vă stimează şi Kirk, dar trebuie să mă gândesc mai întâi la spital şi la pacienţii de aici. Aţi semnat un contract pe douăsprezece luni care poate fi anulat la nevoie.

— Aşa este, aprobă ea cu gâtul uscat.

John se ridică de pe scaun şi spuse:

— Nu pot să vă dau răspunsul pe loc, Vonne. Trebuie

să mă gândesc şi v-aş sfătui să faceţi acelaşi lucru. Se spune că noaptea e un bun sfătuitor. Vorbim mâine.

Tânăra femeie ieşi din biroul directorului cu un gust amar. Era decepţionată că nu înţelesese urgenţa situaţiei şi că n-o s-o lase să plece. Era convinsă de asta şi ajunse acasă foarte mohorâtă.

Diana ajunsese deja şi văzu mina tristă a lui Vonne.

— Ai avut o zi grea? o întrebă aceasta îngrijorată.

— Nu mai mult decât de obicei.

— Nu voi fi aici în seara aceasta. Am o reuniune cu cei de la Crucea Roşie, apoi o cină. În cazul în care nu te duci la restaurant, ţi-am pregătit ceva de mâncare. E în frigider.

— Nu trebuia să te deranjezi pentru mine, ripostă Vonne. Mă răsfeţi prea mult.

— Gătim când una, când alta şi recunosc că n-am mai mâncat de mult atât de bine. Mă îngrijorează gândul că te vei muta când vor fi gata noile clădiri. E egoist din partea mea, dar ce să-i faci, m-am obişnuit cu tine.

— Şi eu am petrecut aici clipe minunate, răspunse tânăra femeie.

— Garsonierele vor fi gata într-o săptămână sau două, nu-i aşa?

— Nu ştiu data exactă, dar presupun că da.

Nu vru să spună că poate n-o să mai fie în Darwin în acel moment. Acum, soarta ei era în mâinile lui John Langham. Ce se va întâmpla dacă va refuza să-i semneze demisia?

Date fiind circumstanţele, Vonne răsuflă uşurată după plecarea Dianei. Nu-i era foame şi se mulţumi să ronţăie nişte biscuiţi cu brânză. Deschise televizorul fără să fie prea atentă la ce se petrecea pe ecran.

Tresări când auzi cheia în broasca de la intrare. Nu putea să fie Diana, iar fiul ei era singurul care mai avea cheie. În plus, nu ştia că mama lui e plecată.

Kirk se îndreptă spre salon fără să ezite şi se aşeză în faţa canapelei pe care stătea tânăra femeie.

— Bună seara, Vonne, îi spuse el cu o voce gravă.

— Diana e la o întâlnire cu cei de la Crucea Roşie, îi spuse ea repede.

— Ştiu, mi-a telefonat la spital în această după-amiază. Nu pe ea am venit s-o văd, ci pe tine.

Obrajii ei luară foc când auzi continuarea:

— Aveam dreptul să aflu primul ceea ce i-ai spus prietenului meu John Langham.

În ciuda căldurii din cameră, tânăra femeie se simţi străbătută de un frison. Continuă să privească ecranul cu încăpăţânare.

— Chiar te interesează aceste prostii? o întrebă el pe un ton grav.

Cum ea dădu din cap în semn că nu, Kirk stinse televizorul. Apoi privi ceaşca de cafea goală.

— Dacă mai este cafea, aş bea şi eu una.

— Îţi fac imediat, se grăbi ea să răspundă, bucuroasă să aibă o ocupaţie.

Se duse în bucătărie şi constată că mâinile îi tremurau foarte tare. Tocmai turna cafeaua în ceşti când Kirk veni lângă ea. Deschise frigiderul şi inspectă.

— N-am cinat încă şi mi-e o foame de lup.

— Avem pui cu curry. Dacă vrei, pot să-ţi încălzesc, se oferi ea.

El închise uşa cu un gest ferm, apoi spuse:

— De ce nu? Dar mai întâi avem de lămurit o problemă.

— Kirk, chiar crezi că e necesar? interveni ea. Directorul ţi-a relatat discuţia noastră, deşi-mi promisese că păstrează secretul. Nu cred că o nouă discuţie va aduce ceva nou.

Vonne inspiră adânc, apoi împinse ceaşca spre el. Bărbatul ignoră gestul ei şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Nu poţi să pleci din cauza mea, spuse el cu hotărâre. John numi-o va ierta niciodată. Dacă m-am purtat câteodată urât cu tine, trebuie să mă ierţi, căci am o meserie dificilă. Când sunt nervos mi se-ntâmplă să spun lucruri pe care nu le cred.

Kirk nu-şi slăbea strânsoarea şi, la contactul cu

degetele lui, Vonne simţea cum inima îi bate mai tare. O licărire de tandreţe apăru în ochii lui când continuă:

— Aş fi fost probabil mai puţin dur dac-aş fi ştiut că eşti atât de sensibilă. În plus, Vicky nu mi-a pomenit niciodată de problemele tale sentimentale. Bob Webb e simpatic şi e însoţitorul ideal când vrei să mai uiţi ce ţi s-a întâmplat.

Tonul lui înţelegător era neaşteptat şi tulburător. Erau atât de aproape unul de celălalt încât îi simţea răsuflarea caldă pe obraz. Vonne îşi dădu seama de adevăratul motiv pentru care voia să plece din Darwin.

Era gata să se îndrăgostească de Kirk. Şi totul începuse de la petrecerea la care el o sărutase, crezând că e Vicky. În ciuda sentimentelor pentru Leith, ceva greu de explicat se petrecuse între ei în acea zi. Îşi ascunsese cest lucru, dar astăzi nu-l mai putea nega. De fiecare dată când erau împreună, îşi dorea s-o ia din nou în braţe.

Tulburată, se depărtă de el şi privi cafeaua, acum rece.

— Nu pleca, Vonne, te implor. Când mă aflam în faţa lui John, am avut impresia că m-am comportat ca un băieţel idiot. Mi-a recomandat să fiu mai puţin agresiv în prezenţa ta. A mai spus că eşti una dintre infirmierele lui cele mai bune şi că nu vrea să te piardă.

Tânăra femeie oftă, căci John Langham nu-i relatase decât o parte din discuţia lor. Se pare că nu-i spusese despre asemănarea cu sora ei. Probabil, n-a crezut-o.

— Îmi acorzi o a doua şansă, nu-i aşa, Vonne?

Îi pusese mâinile pe umeri şi se uită adânc în ochii ei. Vonne încuviinţă aproape mecanic, iar el o sărută pe frunte.

— E magnific! exclamă el entuziasmat. Cred că acum vreau o bucată din acel pui cu curry.

Capitolul 8

Vonne nu ştia dacă făcuse bine că rămăsese la Darwin. Nu avu timp să se gândească la asta, căci evenimentele se precipitară. A doua zi dimineaţa avu o întrevedere cu directorul spitalului, iar acesta o anunţase

c-o transferă la o altă secţie.

Julie Howard, responsabila serviciului de medicină generală pentru bărbaţi, era opusul lui Lorin Kent. Aceasta fu deplin satisfăcută de calitatea serviciilor prestate de tânăra infirmieră.

Cincisprezece zile după această schimbare de situaţie, Vonne se mută în blocul special construit pentru infirmiere. Garsonierele ocupau două etaje, iar la parterul clădirii de culoare crem era un salon spaţios şi un bar.

Înainte să plece din casa Dianei, Vonne îi oferi un şal din mătase adus din China. Amândouă erau emoţionate şi vărsaseră câteva lacrimi. Se consolară la gândul că se vor vedea destul de des.

Cu ocazia mutării în noile locuinţe, s-a organizat o recepţie pentru infirmiere. Aceasta avu loc joi şi fu un adevărat succes. Tot personalul care nu făcea de gardă era prezent. Bob îi spusese lui Vonne că nu va veni, căci e în concediu. Această vacanţă neprevăzută o cam mira, dar nu vru să ştie mai mult.

— Dumnezeule, arăţi splendid!

Vonne recunoscu imediat vocea lui Kelly, care o examina cu admiraţie.

— Presupun că această minune provine dintr-un magazin şic din Londra.

— Nu chiar. Am cumpărat-o săptămâna trecută din Darwin.

Vonne era în vervă şi volanele rochiei de muselină verde se învolburau în jurul ei când începu să danseze.

Kelly se uită cu admiraţie la silueta fragilă a tinerei femei cu picioare lungi şi dădu din cap.

— O să încep un regim de slăbire încă de mâine şi, într-o lună, toţi bărbaţii vor fi la picioarele mele.

Amândouă prietenele începură să râdă şi veselia lor se pierdu în acordurile muzicii. O mână expertă reuşi să tempereze difuzoarele. În câteva secunde, se auziră notele unei melodii lente.

Paul Bradley, un medic tânăr de la serviciul psihiatrie se înclină în faţa lui Kelly. Se îndreptară amândoi, la braţ,

spre ringul de dans.

Sărbătoarea era în toi când Vonne îi văzu pe Kirk şi pe Diana stând de vorbă lângă bar. Doamna Levenson era îmbrăcată într-un costum alb şi-şi pusese pantofi asortaţi. Fiul ei avea o pereche de pantaloni de culoare bej, de o croială impecabilă, şi o cămaşă de aceeaşi culoare, foarte elegantă. Această ţinută puţin rigidă nu-i răpea nimic din farmecul lui natural, se gândi tânăra femeie.

Se întâlniră, iar Diana începu un discurs fără cap şi fără coadă despre noua clădire.

— Înţeleg acum de ce voiai să pleci din modesta mea locuinţă, spuse ea.

— Garsonierele sunt mici dar confortabile, răspunse Vonne pe un ton serios.

Mai vorbiră un timp, dar Diana dispăru căci zărise un fost coleg de şcoală, Tom Witkins.

— Nu vrei să facem un dans? sugeră Kirk.

Fără să-i lase timp să răspundă, o luă de mână şi se alăturară celorlalte cupluri de dansatori. Kirk avea un simţ înnăscut al muzicii. Îşi puse braţele în jurul taliei tinerei femei şi o ţinu cu fermitate. La pieptul lui, Vonne avea impresia că pluteşte pe un nor. Nu coborî pe pământ decât când se auziră acordurile unui ritm de rock.

— Ce-ai zice să bem ceva? o întrebă el.

Îi zâmbi şi în acea clipă între ei apăru Lorin Kent. Părul ei negru cădea în valuri pe umerii goi. Alesese o rochie de tafta neagră care-i punea în valoare formele voluptuoase.

— Kirk, aici erai! Şi eu care te caut de-atâta vreme! spuse ea suav.

Nu luă în seamă prezenţa lui Vonne, astfel că tânăra femeie preferă să se retragă. Inventă un pretext şi traversă sala plină de lume. Ieşi afară, simţind nevoia să fie departe de zgomotul din interior.

Inspiră cu nesaţ aerul rece şi gândurile i se îndreptară în mod curios către Vicky. În afară de prima scrisoare, nu mai primise niciun semn de viaţă de la ea. Acest lucru n-ar fi trebuit s-o mire prea tare, căci sora ei

scria rar. Instinctul îi spunea însă că Vicky îi ascunsese adevărul în legătură cu relaţia ei cu Armand. Nu era chiar atât de fericită pe cât voia s-o facă să creadă. Numai ea simţea acest lucru. Nu citise atâtea articole care explicau faptul să surorile gemene sunt legate prin fire nevăzute?

— De ce te-ai retras?

Vonne tresări şi-l văzu pe Kirk care o observa amuzat.

— Aveam un început de migrenă, se scuză ea, ştiind că nu va crede această minciună.

Penumbra îi ascundea roşeaţa care-i cuprinsese obrajii.

— Ţi-e mai bine acum? o întrebă el.

— Da, mulţumesc.

— Cu atât mai bine, pentru că voiam să te rog ceva.

Ea ridică mirată o sprânceană, iar el luă loc alături de ea.

— Iată despre ce e vorba. Plec împreună cu mama săptămâna viitoare la Walparoo şi aş vrea să mergi şi tu cu noi. De fiecare dată când merg acolo, îngrijesc bolnavii şi am nevoie de o infirmieră.

— Nu sunt medici în sat? se miră ea.

— Nu, pentru că nu e tocmai un sat. Walparoo e numele fermei noastre. Proprietatea cea mai apropiată de a noastră e la o sută de kilometri. Încerc să merg acolo măcar o dată pe lună. Improvizez o clinică pe loc, iar cei care sunt bolnavi vin la control.

— De ce n-ai întrebat-o pe Lorin?

Cuvintele îi ieşiră fără să vrea şi observă cum figura lui se împietreşte.

— Pe de o parte nu m-am gândit la asta, iar pe de altă parte mama mi-a spus c-ai fi încântată să vezi o fermă. Mai e şi faptul că, fiind atât de ocupat la spital, n-am mai fost de mult timp la Walparoo. De aceea mă aştept la o cerere foarte mare şi ajutorul tău mi-ar fi de mare ajutor. Dacă refuzi, voi crede că nu m-ai iertat încă.

Cum îi adresă cel mai cald zâmbet cu putinţă, ea simţi că se topeşte ca zăpada sub căldura soarelui. Perspectiva de a petrece două zile alături de el o

înspăimânta şi o atrăgea în acelaşi timp. Nu trebuia să uite totuşi că semăna leit cu fosta lui logodnică. Chiar când o săruta, numele surorii ei îi ţâşnea de pe buze, nu al ei.

În sinea ei, nu de Kirk îi era teamă, ci de propriile ei reacţii. Tulburarea care o cuprindea când erau împreună o speria şi mai tare. Chiar în clipa aceea, simţea cum îi tremură mâinile. Dar Diana va fi şi ea acolo, de aceea se simţea mai în siguranţă.

— Dacă pot să fiu de folos, accept cu plăcere. Vreau să descopăr vastele ţinuturi despre care-mi vorbea mama ta.

* * *

Zilele care urmară fură atât de pline încât nici nu-şi dădu seama când trecu săptămâna. Secţia de medicină generală pentru bărbaţi cunoscu o activitate intensă. Vonne se culca devreme în fiecare seară şi avea un somn greu. Nu era sigură că făcuse bine acceptând oferta lui Kirk. Era însă prea târziu să mai dea înapoi. Vineri dimineaţa, fu surprinsă să-l vadă pe culoar aducând probe de la laborator.

— V-aţi rătăcit, domnule doctor? îl întrebă ea maliţioasă.

Această glumă trebuia să mascheze jena care-o cuprindea de fiecare dată când se aflau faţă-n faţă.

— Nu, am venit să te văd, o informă el repede. Plecăm la Walparoo în această după-amiază în loc de mâine dimineaţă. Dacă nu ţi se pare imposibil, trec să te iau imediat după ce termini serviciul.

— De acord, aprobă ea, dar lasă-mi răgaz o jumătate de oră să-mi pregătesc bagajul. Tânăra infirmieră fu reţinută la spital astfel că, atunci când Kirk veni s-o ia, nu era gata. îl invită să ia loc pe un fotoliu şi-l servi cu o băutură caldă. Camera mică făcea ca tensiunea dintre ei să crească. Se grăbi să-şi termine bagajul şi-l urmă în parcare.

La Holden Princess, el merse spre sud şi Vonne se nelinişti:

— Unde. unde mergem?

— La aeroport, bineînţeles. De obicei, din acest loc decolează avioanele.

Tânăra femeie se aşteptase să facă drumul în maşină, de aceea era foarte mirată.

— Tata a cumpărat un avion Petrel C12 chiar înainte să se îmbolnăvească. Walparoo e destul de departe de Darwin, iar drumurile sunt inundate în sezonul ploios. El m-a învăţat să pilotez şi, dacă vremea e bună în continuare, vom fi la Walparoo înainte de căderea serii.

Diana îi aştepta deja lângă avion. Îi întâmpină cu un zâmbet călduros şi-i felicită pentru punctualitate.

În timp ce Kirk completa formularul de zbor, ele luară loc în avion. El li se alătură şi le recomandă să-şi pună centurile de siguranţă.

Vonne, care nu zburase niciodată, era cam nesigură. Încerca să pară liniştită, dar nu prea reuşea să le ascundă celorlalţi.

— A văzut cineva manualul de pilotaj? întrebă Kirk peste umăr.

— Glumele tale nu sunt prea potrivite, îl apostrofă mama lui. Şi mie mi-a fost teamă prima oară, îi spuse ea lui Vonne. Dar vei vedea că e mai plăcut şi mai sigur decât cu maşina.

Tânăra femeie n-o crezu decât pe jumătate, dar, câteva minute mai târziu, îşi uită toate temerile. Pradă unui entuziasm copilăresc, contempla câmpurile, casele şi copacii care păreau acum ca pe o machetă. Zgomotul motorului era asurzitor, dar avea impresia că este o pasăre care pluteşte.

Orizontul părea că ia foc când se pregătiră să aterizeze. Vonne ieşi din avion şi aruncă în jur o privire mirată. Peisajul era pustiu cât vedeai cu ochii, de jur-împrejur. Diana îi răspunse întrebării neformulate:

— Ferma e la trei kilometri şi Jakob va veni să ne ia. El şi soţia lui au grijă de fermă şi de vite.

Un nor de prai se apropia şi, pe măsură ce avansa, se transforma într-un Land Rover. Un bărbat de statură înaltă şi cu părul cărunt, coborî din maşină.

— Bună ziua, doamnă Levenson, îi ură el scoţându-şi pălăria.

Kirk tocmai închisese avionul în hangar.

— Jacob, ţi-o prezint pe Vonne Lothian, spuse Diana. Este o infirmieră nouă în spitalul Bauhinia şi vine din Londra. îl va ajuta pe Kirk la clinică, dar este şi curioasă să vadă o fermă australiană.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Lothian, spuse Jacob ridicându-şi din nou pălăria. Sper să nu fiţi dezamăgită, căci nu e mare lucru de văzut la Walparoo.

Kirk închise uşile metalice ale hangarului şi, după ce dădu mâna cu Jacob, luă loc lângă el în maşină, în faţă. Automobilul rulă pe drumul prăfuit şi ajunse destul de repede în faţa unei clădiri impozante.

Înconjurată de verdeaţă, casa avea faţada din piatră. Plante agăţătoare înconjurau coloanele de marmură din faţa edificiului. Construcţia părea destul de veche, ceea ce-i spuse şi Diana mai târziu.

— Dacă aceste ziduri ar putea vorbi, ar spune poveşti interesante, deoarece au peste o sută de ani, preciză doamna Levenson. În vremea aceea, oamenii ajungeau la Sainte-Katherine doar călare. Nu mi-ar fi plăcut să fiu soţia vreunui pionier: îmi place prea mult confortul.

O conduse pe Vonne în interior, iar tânăra femeie fu încântată de ceea ce văzu. Camerele, aşezate în semicerc, erau restaurate de curând iar mobilele, din lemn masiv, păreau achiziţionate de la un magazin de obiecte antice.

— Eu şi Bill am vrut să le păstrăm aşa cum erau, adăugă mândră gazda.

— Şi aţi reuşit! o felicită Vonne. Nu ştiu de ce, dar simt nevoia să mă aşez în acest balansoar şi să-mi petrec aici restul serii.

— Sunt bucuroasă să te aud vorbind astfel, căci vreau să te simţi bine aici. Dora! Dora! strigă ea intrând în bucătărie.

— Aici sunt! se auzi o voce voioasă.

O femeie robustă, cu mină veselă, venea dintr-o cameră din spate. Aducea cu sine un coş în care se aflau

ouă proaspete.

— Călătoria n-a fost prea obositoare? întrebă ea observând-o pe Vonne care stătea puţin retrasă.

— Nu sunt niciodată obosită când e vorba să vin la Walparoo.

Diana făcu din nou prezentările, iar Dora spuse:

— I-am pregătit domnişoarei camera de lângă cea a dumneavoastră. Mă bucur că sunteţi alături de noi, domnişoară Lothian. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi spuneţi.

— Mulţumesc foarte mult, spuse tânăra femeie. Vă rog, spuneţi-mi Vonne.

— De acord, domnişoară Vonne, încuviinţă femeia.

— Vino să-ţi arăt camera, spuse Diana, să poţi să-ţi aranjezi lucrurile.

După ce o conduse la primul etaj stăpâna casei dispăru, nu înainte de a-i spune:

— Stai cât timp vrei, căci aici nu suntem grăbiţi. Când eşti gata, ne găseşti pe terasă.

Vonne îşi aranjă lucrurile şi articolele de toaletă. Apoi făcu un duş care o revigoră după ziua grea pe care o avusese. Alese un pantalon de pânză care-i sublinia talia fină. Temperatura era mai ridicată decât la Darwin, aşa că îmbrăcă o bluză lila.

— Vonne, arăţi minunat în această ţinută simplă! exclamă Diana văzând-o.

Kirk nu deschise gura, dar o privea cu interes din cap până-n picioare.

— Cu ce te servesc? o întrebă el după ce termină exmenul ţinutei ei.

— Cu ceva rece şi cu puţin alcool. Mor de sete.

— E din cauza prafului pe care l-am înghiţit pe drum încoace, spuse Diana. Nu contează, căci Kirk va rezolva acest lucru cu unul dintre cocteilurile lui preferate, „special Walparoo”.

— Nu te speria. Acest amestec exploziv e făcut în special din lămâie, preciză el.

— În acest caz, e foarte bine. Nu uita că mâine

trebuie să fiu în formă.

Kirk se îndreptă spre bar şi Diana luă o înghiţitură din cocteilul deja pregătit pentru ea, înainte de a spune:

— Vorbeam despre picnicul de duminică, o informă doamna Levenson. Ştii să călăreşti, Vonne?

— Îmi pare rău. nu.

— Cu atât mai rău pentru tine. Vei călări unul dintre caii tineri, Marigold. Cu ea vei fi în siguranţă, nu-i aşa Kirk?

Tocmai se întorcea cu băutura pe care i-o întinse tinerei femei.

— Dacă e vorba de Marigold, cred c-ar trebui să plece mâine dimineaţă în zori să ajungă la timp la masa de duminică.

În acea clipă, Jacob urcă scările şi se rezemă de o coloană. Kirk îi oferi o bere şi vorbiră despre fermă. Într-o jumătate de oră, învăţă despre creşterea animalelor mai mult decât învăţase în toată viaţa ei de până acum. Înţelese de ce nu zărise niciun animal de când ajunsese la fermă. Acum se aflau mai la nord, pe nişte păşuni unde erau mai uşor de hrănit.

După cină, Diana şi Vonne o ajutară pe Dora să debaraseze masa şi să spele vesela. Apoi merseră să se plimbe, căci Kirk şi Jacob mai aveau încă multe lucruri de discutat. Tânăra femeie tresări când auzi un ţipăt ascuţit. Diana ascultă cu atenţie, apoi spuse:

— E un dingo, un câine sălbatic. Sunt adesea comparaţi cu lupii, dar nu latră şi nu urlă.

Se plimbară până unde se termina grădina şi se întoarseră când bărbaţii terminară de discutat. Diana îşi ascunse un căscat şi le ură tuturor noapte bună. Jacob se retrase şi el imediat după stăpâna casei.

— Vă las, mai spuse Diana. Cred că aveţi de stabilit programul de mâine.

— E târziu şi cred că Vonne vrea să se odihnească, răspunse Kirk.

Doamna Levenson părea bucuroasă că-i lasă singuri:

— Staţi măcar câteva minute.

Apoi intră în casă. Vonne nu se simţea în apele ei. Luă o gură din băutura din faţa ei şi îşi fixă privirile într-un punct în depărtare. Era evident că mama lui Kirk voia să-i arunce unul în braţele celuilalt. Probabil nici el nu se lăsa păcălit de vorbele ei.

— Presupun că vom începe munca devreme, rupse ea tăcerea.

Bărbatul tresări, ca şi cum întrebarea îl tulburase dintr-o meditaţie profundă. După această introducere, el îi explică programul de a doua zi. Vor începe într-adevăr devreme şi vor termina înainte de masa de prânz.

— Te sfătuiesc să mergi la culcare, dacă nu, vei fi epuizată.

Kirk rămase pe scaun, iar ea nu ştiu o clipă ce să facă. Ochii lui o fixau cu intensitate şi tânăra femeie se simţea prizoniera privirilor bărbatului. O trase spre el şi o aşeză pe genunchii lui. O sărută tandru, apoi cu o pasiune egală cu a ei. Nu-şi putu controla emoţiile şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui.

El o îndepărtă şi tânăra femeie observă că o priveşte cu durere şi nemulţumire. Acest sărut era pentru Vicky nu pentru ea, Vonne.

Când se pregăti să plece, cu moartea în suflet, Kirk nu încercă s-o reţină. Acest lucru o făcu să murmure fără să se uite la el:

— Noapte bună, Kirk.

Nu auzi ce-i spuse el căci, de frică să nu-i vadă lacrimile, fugi în casă.

Capitolul 9

Nu reuşea să-şi găsească somnul şi Vonne se tot răsucea în pat. Lăsase fereastra deschisă şi o briză mişca uşor perdele albe. Kirk nu-i mai ieşea din minte în acelaşi fel în care se întâmplase şi cu Leith mai înainte. În obscuritatea camerei, îşi amintea cu durere culoarea ca a alunei a ochilor lui şi sărutul pasionat.

Sentimentele pe care le avea pentru Kirk erau însă mai profunde decât cele pentru Leith. Acum, când descoperea acest lucru, se mira şi se speria în acelaşi timp.

Nu înţelegea totuşi cum putuse să se întâmple aşa ceva.

Oare chiar era vorba de dragoste? La început se interesase de Leith pentru că avea un handicap şi fusese părăsit de logodnică. Kirk îi atrăsese probabil atenţia din acelaşi motiv: fusese părăsit înainte de nuntă. Nu cumva era vorba de milă?

Toate aceste întrebări o tot bântuiau şi n-o lăsau să adoarmă. Avu un somn greu şi se trezi speriată când auzi soneria ceasului deşteptător. Era o greşeală dar, când verifică, observă că era deja ora şase şi jumătate.

Uniforma o aştepta pe umeraş şi o îmbrăcă după ce făcu repede un duş. Un miros plăcut de pâine prăjită urca din bucătărie şi, când coborî, fu întâmpinată de Dora, care-i ură un călduros bună ziua.

— Luaţi loc, domnişoară Vonne, o primi ea indicându-i un loc la masă. Kirk a mâncat deja, iar doamna Levenson se scoală întotdeauna târziu în prima zi când vine aici. Din fericire, la Walparoo vine să se odihnească: munceşte prea mult la farmacie.

Dora însoţi aceste cuvinte cu un gest care arăta că nu-i de acord cu munca Dianei, apoi scoase mâncarea din cuptor. O puse în faţa tinerei femei şi o sfătui să aştepte câteva minute.

— Pâinea caldă face rău la stomac, preciză ea.

Vonne tocmai îşi terminase cafeaua când Kirk intră pe uşa din spate. Cu pantalonii şi cămaşa de culoare kaki semăna mai mult cu un fermier decât cu un medic. Aerul însă îi pria de minune, se gândi ea. Ridurile care-i brăzdau fruntea în ultimul timp aproape că nu se mai vedeau. Părea relaxat şi o răsplăti cu un zâmbet binevoitor înainte de a-i spune:

— Grăbeşte-te, trebuie să fim gata înainte de sosirea bolnavilor.

— Am terminat, spuse ea pe un ton vesel.

Seara trecută era încă vie în amintirea ei, încât se temuse de clipa în care vor fi din nou faţă-n faţă. Dar veselia lui Kirk era contagioasă şi se relaxa de cum îl văzu.

Dimineaţa trecu repede, căci avură mult de lucru.

Infirmiera putu să admire priceperea tânărului doctor.

Sala în care consultau era amenajată ca una dintr-un spital. Kirk stătea aproape de un birou metalic, iar pacienţii intrau unul câte unul.

Domnul Cashby, un fermier din zonă, se plângea de dureri de cap şi de rinichi. Kirk îi spuse că este vorba de un virus, destul de des întâlnit în regiune. Nu putu să fie sigur sută la sută, aşa că-l sfătui să meargă la un control la Sainte-Katherine.

— Au acolo un laborator unde vă puteţi face analizele. Veţi primi analizele în patruzeci şi opt de ore şi veţi fi sigur ce aveţi. Fiţi liniştit, nu e grav şi vă vor da şi un tratament.

Bolnavii intrară rând pe rând şi Vonne încercă să fie cât mai utilă cu putinţă. Pentru copii aduseseră şi bomboane, chiar dacă unii strigau mai tare când li se făceau injecţiile.

Una dintre locuitoarele acestei regiuni, pe care Kirk o cunoştea din copilărie, se tăiase în palmă. Un pansament murdar îi proteja rana iar când îl scoase, doctorul începu să strige de furie. Plaga nu fusese dezinfectată şi avea un aspect foarte urât.

— N-am crezut că e chiar atât de grav, se apără Clarrie. Ştii, şefu', mă tai destul de des şi nu mi s-a întâmplat niciodată nimic. De data aceasta, n-am prea avut noroc.

Infirmiera pregăti o injecţie pe bază de antibiotice, iar doctorul îi făcu mai multe tăieturi pentru a curăţa infecţia.

— Îţi interzic să te foloseşti de această mână, îi spuse el femeii, după ce termină intervenţia. După cincisprezece zile, să te duci la Sainte-Katherine să-ţi scoată firele.

— De acord, şefu'!

Şirul lung de bolnavi se micşora şi se termină puţin înainte de prânz. Diana apăru înainte de masă proaspătă şi elegantă, îmbrăcată în haine de ţară în culori vii.

Vonne savura desertul, îngheţată cu struguri, când auziră telefonul. În tabăra unor geologi avusese loc un

accident. Aceştia se aflau cam la o sută de kilometri depărtare de Walparoo. Max Hanson, medicul care răspundea de acest grup, era plecat din motive personale.

Vonne şi Kirk zburară chiar în după-amiaza respectivă până la locul accidentului.

Un cercetător căzuse din greşeală într-un şanţ, dar se dovedi că rana nu era prea gravă. Îşi luxase glezna, iar medicul îi imobiliză piciorul cu un bandaj elastic.

— Evitaţi orice deplasare inutilă şi, dacă vă simţiţi rău în continuare, anunţaţi-l pe Max imediat ce se întoarce. Nu cred că ar fi rău să vă facă o radiografie.

O dată ce se lăsă seara, tânăra femeie încercă să nu mai rămână singură cu Kirk. Ziua fusese obositoare, astfel încât se culcă devreme şi dormi buştean.

A doua zi dimineaţă se trezi veselă. Fredonând o melodie, îşi îmbrăcă blugii şi un tricou subţire. Diana vorbise despre o baie, aşa că înainte îşi pusese şi costumul de baie. Această excursie se anunţa amuzantă şi fără peripeţii, se gândi Vonne. Kirk şi cu ea nu vor rămâne deloc singuri. Îşi luă pălăria şi coborî scările patru câte patru.

Ceea ce-i spuse Dora, însă, avu efectul unui duş rece.

— Doamna Levenson regretă că nu poate să vină cu voi, dar are o migrenă şi nu se poate ridica din pat. Mi-a spus să nu vă îngrijoraţi şi să încercaţi să vă distraţi fără ea.

— Aceste crize apar pe neaşteptate şi nu le-am găsit încă vreo cauză, interveni Kirk.

Acesta apăruse de undeva din spatele ei.

— Dar voia atât de mult să meargă la picnic! mai spuse tânăra femeie.

În sinea ei, era convinsă că Diana inventase acest pretext pentru a-i lăsa singuri. Kirk păru că-i citeşte gândurile, căci spuse:

— Dacă nu vrei să mergem amândoi, putem să anulăm plimbarea.

— Nu e nicio problemă, se grăbi ea să spună, poate puţin prea repede.

Când ajunseră la grajduri, o ajută să încalece pe Marigold, iar contactul cu degetele lui o făcu să tresară ca arsă. El puse câte o sacoşă de fiecare parte a şeii şi încălecă atât de uşor încât tânăra femeie rămase impresionată. Calul lui se numea Kuliana şi avea o pată albă în frunte.

Kirk se ţinea drept în şa şi razele soarelui îi luminau părul auriu. Degaja atâta forţă şi farmec, încât Vonne se simţi cuprinsă de panică.

— Eşti gata? o întrebă el peste umăr.

— La drum, răspunse ea pentru a-şi ascunde emoţia.

Marigold era un animal liniştit şi, încetul cu încetul, Vonne se relaxă. Putu în sfârşit să aprecieze frumuseţea peisajului. Vegetaţia era impresionantă, mai ales florile cu forme şi culori ciudate. Înainte de vacanţa din Bermude, tânăra femeie nu ieşise niciodată din Anglia. Peisajul de ţară cu care era obişnuită era verde, cu păşuni pe care păşteau liniştite oile.

Rămase cu gura căscată când un grup de canguri trecu la câţiva metri de ei.

— Ce spectacol grozav! exclamă ea încântată.

— E mai bine să-i vezi în libertate decât într-o rezervaţie, nu-i aşa?

Întrebarea se referea desigur la ziua pe care Vonne o petrecuse cu Bob la Yarrawonga. Se gândi să se uite urât la el, dar se răzgândi. Acest acces de gelozie nu era pentru ea ci pentru Vicky, de aceea n-avea motive să se supere. De altfel, era deja prea cald ca să mai înceapă un duel verbal, se gândi ea amuzată.

Marigold era la fel de blândă ca la început. Soarele era din ce în ce mai sus pe cer. Fără să-şi dea seama, Vonne lăsă să-i scape un oftat.

— Ajungem curând la mina de aur, o linişti Kirk.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseră în apropierea unor ruine. O luă de talie şi o depuse pe pământ ca pe un fulg. Erau faţă-n faţă şi privirile lor se întâlniră pentru o clipă.

Apoi el îi dădu drumul brusc şi se depărtă. Tânăra

femeie îl urmă îndeaproape.

Ruinele unui zid şi un drum părăsit se vedeau în lumina crudă. O roată ruginită era invadată deja de iarbă.

— Probabil nu mai funcţionează de mult timp, dat fiind starea în care se află, spuse Vonne.

— De mai bine de zece ani. Filonul nu era prea important, dar a produs o cantitate mare de mineral.

Ea se jucă în nisip cu piciorul, puţin absentă.

— Speri să mai găseşti un eşantion uitat de vreun cercetător? o întrebă el amuzat.

— Nu se ştie niciodată când dă norocul peste tine! replică ea izbucnind în râs.

Urcară din nou pe cai şi îşi continuară drumul până într-o vale înconjurată de stânci galbene şi roşiatice. Văzând oaza de verdeaţă din mijlocul văii, Vonne scoase o exclamaţie de bucurie. Locuitorii acestui colţ paradiziac erau în primul rând papagali şi alte păsări viu colorate. Un izvor subteran ieşise la suprafaţă şi formase un bazin cu apa transparentă.

Marigold şi Kuliana se opriră brusc şi cea mai bătrână dintre ele necheză sălbatic.

— Caii ştiu că acest loc nu e ca celelalte, îi explică Kirk. Pământul aborigenilor începe de aici şi ţine până spre nord. Locul nu e interzis, cu condiţia să-i respectăm magia.

— Ce pace! Ce linişte, spuse încet tânăra femeie, ca pentru ea însăşi. Dacă aceste locuri sunt bântuite de spirite, atunci sigur sunt dintre cele bune.

Kirk aduse coşurile cu mâncare şi pătura şi le aşeză sub un arbore de gumă ale cărui ramuri se aplecau deasupra râului.

— Să facem mai întâi o baie, sugeră el.

Bărbatul se dezbrăcă primul şi ea putu admira în voie torsul lui musculos. Corpul lui cu talia mică şi umerii largi semăna cu cea a unui atlet. Se îndreptă spre ea şi Vonne se gândi că mersul lui avea ceva de felină.

— Haide, vino, o invită Kirk. Doar nu eşti timidă! adăugă el ironic.

Tulburată, uită să-şi dea jos hainele şi-l urmă ca-n transă. Pe malul apei, îşi dădu jos hainele, foarte încordată. Kirk îi urmărea fiecare gest. Cum ar fi putut să se relaxeze?

El se sprijinise de un copac şi o privea. În liniştea apăsătoare din aceste locuri, ea îşi dădu seama că era acoperită doar de o ţesătură fină.

Cumpărase costumul de baie din Londra şi era prima dată când îl purta. Era foarte decoltat şi vedea acest lucru în ochii bărbatului din faţa ei. Cu un gest pe care-l dorea firesc, îşi potrivi una dintre bretelele sutienului. Nu reuşi însă decât să descopere mai mult, aşa că se lăsă păgubaşă.

— Costumul îţi vine foarte bine, îi spuse Kirk spre marea ei mirare.

El se ridicase fără însă s-o piardă din ochi. Vonne nu înţelese de ce se purtase atât de copilăreşte. Probabil că nu se simţea stăpână pe ea însăşi şi voia să mai câştige timp.

Sub pretextul că se joacă, tânăra femeie fugi spre el cu intenţia de a-l împinge în apă. Dar îi subestimase puterea, căci el nu se clinti şi o prinse în braţe, încercuind-o.

— Ar trebui să ştii că un chirurg are reflexe extraordinare, se amuză el.

Supărată de felul în care căzuse în capcană, încercă să fugă dar nu reuşi. El o strânse mai tare în braţe şi începu să râdă încet înainte de a pune stăpânire pe gura ei. Vonne rămase dreaptă, hotărâtă să-i reziste. Atitudinea ei păru să-l stimuleze şi deveni mai pasional.

Dar nu putu să reziste prea mult şi capitulă sub acest supliciu delicios. Abia avu timp să predea armele că el o şi trase în apă după el.

Plonjară unul lângă celălalt şi Vonne realiză că bărbatul nu-şi pierduse nicio clipă controlul. Picioarele lor erau înlănţuite şi el o susţinea la suprafaţă înotând cu braţele.

Când intră din nou sub apă, tânăra femeie reuşi să scape din strânsoare. Ieşiră la suprafaţă în acelaşi timp, cu

părul lipit de cap.

— Sălbaticule! îi strigă ea, prefăcându-se furioasă.

— Vrăjitoareo! îi răspunse el pe acelaşi ton nemulţumit.

Se stropiră, iar Kirk se depărtă puţin şi-i spuse peste umăr:

— Atenţie la crocodili!

Cuprinsă de panică, Vonne înotă până la cea mai apropiată stâncă şi se refugie acolo. Îşi trăgea suflul când îl văzu pe Kirk tot în apă. Auzind hohotul lui de râs, îşi dădu seama de păcăleală.

Din două mişcări, ajunse lângă ea pe promontoriu. Locul era foarte mic şi acest lucru i se păru tinerei femei mai periculos decât orice reptilă. Vonne se lăsă în apa cristalină şi înotă până la mal.

Îşi scutura părul la soare când i se alătură şi Kirk. O şuviţă udă îi atârna pe faţă şi ea o dădu la o parte. Cu părul în dezordine, oferea un spectacol încântător. Razele soarelui îi accentuau culoarea pletelor şi tânăra femeie avea aerul unei zâne.

Se aşeză la umbră şi începu să scoată mâncarea. Deşi avea treabă, nu reuşea să nu se gândească la bărbatul de lângă ea. Comportamentul lui impulsiv o făcea nervoasă şi-i descoperea slăbiciunile. De fiecare dată când o lua în braţe, se dovedea incapabilă să-i reziste. Nu era deloc uşor căci, în afara sentimentelor ei, mai era şi felul direct în care acţiona el. Poate că asta-l ajuta s-o uite pe Vicky.

În vreme ce ea avea numai gânduri negre, Kirk părea cum nu se poate mai vesel. Mâncă salata şi raţa la grătar, preparate de Dora, cu o poftă ieşită din comun. Terminară masa cu un desert şi o cafea.

Kirk termină de strâns lucrurile şi spuse:

— Am putea încerca să urcăm până la stâncile acelea.

Vonne acceptă încântată, căci perspectiva de a rămâne la soare alături de el nu i se părea cea mai bună.

O cărare era făcută deja pe partea dreaptă a dealului. Urcarea însă se dovedi mai dificilă decât îşi imaginase ea la început. Se opri o clipă, cu răsuflarea

tăiată, şi privi obstacolul care le apăruse în cale. Fără să-i spună un cuvânt, Kirk îi întinse mâna şi o ajută să treacă peste pietre. Nu-i dădu însă drumul la mână şi tânăra femeie nu spuse nimic pentru că se simţea mai în siguranţă aşa. Câteva minute mai târziu, alunecă şi ar fi căzut în prăpastie dacă el n-ar fi ţinut-o de mână.

Vonne se clătina pe picioare, iar bărbatul o trase spre el. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se lipi de pieptul lui. Simţi braţele lui protectoare cum o înconjoară ca un zid de apărare. Când se mai calmă, bărbatul începu s-o mângâie pe părul mătăsos.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva, îi spuse el cu o voce răguşită. Eşti prea importantă pentru mine ca să te pierd aşa.

— O, Kirk…

Nu putu să spună mai mult, căci bărbatul se aplecă spre ea şi-i prinse bărbia cu degetele. Apoi o sărută uşor pe buze.

— Eşti atât de adorabilă, atât de irezistibilă, şopti el într-un suflu.

Tăcu, dar sărutul lui spuse mai mult decât o mie de cuvinte. Ţinând-o strâns în braţe, o sărută pe pleoape, pe gât, pe umeri. Copleşită, Vonne îşi lăsă capul pe spate.

Ştia că aceste cuvinte nu erau pentru ea, dar nu-i păsa. îl iubea pe Kirk din toată inima. De ce să mai lupte împotriva acestor sentimente care o trădau mereu?

— Ceea ce simt pentru tine, n-am mai simţit pentru nicio femeie până acum, mă crezi?

Kirk se uita la tânăra femeie cu o expresie care părea că vede dincolo de aparenţe. Dar farmecul acestei clipe se rupse, căci ea îşi dădu seama care era adevărul. Nu era ea cea pe care-o privea acum şi, dacă ar fi răspuns „da”, ar fi fost o minciună.

Dezorientată, se smulse din braţele lui şi coborî dealul în fugă. Pietre veneau după ea şi de câteva ori era gata să cadă din cauza vreunei rădăcini. Ajunse în sfârşit lângă copacul sub care era întinsă pătura şi se lăsă să cadă pe ea.

Kirk ajunse lângă ea în câteva secunde şi o obligă să se ridice.

— Nebuno! Ai fi putut să te răneşti sau să mori!

— Lasă-mă, Kirk! îi strigă ea cu ultimele forţe.

El îi lăsă mâna pe care Vonne începu să o maseze din cauza strânsorii.

— Iartă-mă, eu sunt nebunul. Sperasem că.

Nu putu să-şi termine fraza şi făcu un gest vag înainte să continue:

— Mi-ai spus că te-a părăsit un bărbat de curând. Te mai gândeşti încă la el?

— Nu, mărturisi ea.

— Atunci, de ce ai fugit? Ai pe altcineva acum? Pe Bob? Cu preţul unui efort supraomenesc, Vonne se abţinu să-i sară de gât şi să-i spună adevărul. El era singurul care conta pentru ea dar. ea nu era Vicky.

Un început de migrenă îi ardea tâmplele şi voia să termine mai repede acest episod.

— Da, el e, spuse fără să clipească.

— Dar ştii ce reputaţie are. Mai mult: e căsătorit!

— Ştiu, spuse ea simplu.

— Nu cred că e posibil. Ţi-ai pierdut capul.

— Kirk, nu cred că această poveste te priveşte, pe de-o parte, iar pe de alta, nu simt nevoia să-ţi vorbesc despre asta.

— Perfect, după părerea mea însă, faci o mare greşeală. Dar eşti prea încăpăţânată.

Capitolul 10

După weekend-ul petrecut la Walparoo, Vonne era din ce în ce mai mulţumită că fusese transferată la secţia de medicină generală pentru bărbaţi. Sentimentele ei pentru Kirk nu se schimbaseră în ultimele două zile.

Totuşi, faptul că nu-l mai vedea în fiecare zi nu-i era de mare ajutor şi tânăra femeie fremăta de câte ori îşi aducea aminte de buzele lui senzuale.

— Ai o faţă! îi spuse Kelly într-o zi când mâncau la bufet.

Nu se mai văzuseră de câtva timp şi nu mai

avuseseră ocazia să vorbească.

— Sper că Bob Webb nu-ţi face mari probleme. Apropo, ce mai face Don Juan?

— Face foarte bine, răspunse Vonne fără alt comentariu.

Nu-i povesti lui Kelly că Bob se arătase foarte distant de când se întorsese din vacanţă. Nu-l întrebase nimic.

— Sper că nu eşti îndrăgostită de el! îi spuse prietena ei. E adevărat că e seducător, dar bărbaţii ca el nu sunt de încredere. Ceea ce le place mai mult este să zboare din floare-n floare. Ai face mai bine dacă te-ai interesa de Kirk Levenson.

Simpla pronunţare a acestui nume o făcu pe Vonne să tresară.

— S-ar putea să fie cam târziu totuşi, căci Lorin îl urmăreşte pas cu pas. Au ieşit foarte des împreună în ultimul timp şi am auzit c-o învaţă să joace golf.

Fiecare cuvânt pe care-l pronunţa Kelly se înfigea în inima ei ca o lamă de cuţit. Lorin şi Kirk nu se mai despărţeau şi acest gând o tortura. Era copilăresc din partea ei dar o invidia pe fosta ei şefă. N-ar fi putut însă niciodată să fie în locul ei. Lorin nu era dublul lui Vicky şi aici era marele ei avantaj. Dacă Kirk se însura cu ea, nu va avea în faţa ochilor imaginea iubirii lui pierdute.

— Nu-ţi mănânci desertul? interveni Kelly.

— Nu prea mi-e foame, răspunse Vonne împingând farfuria departe de ea.

Prietena ei îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu insistă. Consideră că era mai bine să schimbe subiectul şi povesti o anecdotă picantă. Spitalul Bauhinia era ca o familie, iar Kelly era o sursă de informaţii, unele mai picante decât altele. Părea că e la curent cu tot ce se petrece între pereţii spitalului.

Veselia ei o mai distrase pe Vonne de la gândurile sumbre care o bântuiau. Dar spera să mai afle despre Kirk lucrurile pe care nu le ştia. Dar nu se mai întâmplase nimic în viaţa lui în ultimul timp.

* * *

Câteva săptămâni mai târziu, John Langham o întrebă pe Vonne dacă nu voia să facă de gardă la maternitate. Era vorba doar de câteva nopţi, îi spusese el pentru a-i obţine acordul.

Ar fi refuzat de la început. Perspectiva de a-l vedea pe Kirk o înspăimânta. Dar nu putu găsi niciun pretext şi termină prin a accepta oferta.

Se aştepta ca Bob să protesteze că nu mai era liberă seara, dar el nu reacţionă aşa cum prevăzuse ea.

— Poate că-i mai bine aşa, spusese el.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Ştii unde am fost în vacanţă?

— Dacă vrei să vorbeşti, te ascult.

— La Sydney, unde am avut o întrevedere cu Margaret. Nu mai trăieşte cu Trevor şi ar putea să revină lângă mine dacă nu mă mai port ca un idiot.

— Bob, e minunat! strigă ea entuziasmată.

— Îmi dau seama acum că m-am purtat ca un egoist, se strâmbă el.

— Niciodată nu e prea târziu să-ţi repari greşelile, continuă Vonne. Dacă Margaret a acceptat să te vadă, este pentru că încă te iubeşte.

— Am văzut că nu-i sunt indiferent. sau poate a avut nevoie de un partener pentru cină.

— Bob, n-o să te schimbi niciodată! Trebuie să-ţi baţi joc întotdeauna de subiectele cele mai importante. Întoarce-te repede lângă soţia şi fetele tale! îl îndemnă ea cu simpatie.

— Mi-e foarte dor de ele! mărturisi el cu o mină spăsită.

Bob Webb părăsi spitalul o săptămână mai târziu şi plecă în sud la familia lui. La început regretă absenţa lui şi ieşirile în oraş. Dar în sinea ei ştiuse că această relaţie este fără viitor. N-ar fi putut niciodată să fie alături de Bob, căci gândurile ei erau în altă parte.

Bob plecase cu o zi înainte când Kirk apăru în secţie. Vonne făcuse mai multe nopţi de gardă, dar nu apăruse decât acum.

Chirurgul tocmai făcuse o cezariană care se terminase dramatic. În ciuda eforturilor echipei medicale, copilul nu supravieţuise.

Doamna Barber fusese cazată într-o cameră particulară. Vonne şi Jill tocmai terminau de aranjat pacienta când intră Kirk. Cu trăsăturile aspre, acesta se aşeză la căpătâiul pacientei.

Cele două infirmiere ieşiră şi-l lăsară pe doctor singur cu pacienta lui.

— Biata femeie, spuse Jill când fură pe culoar. Când se întâmplă aşa ceva, ai tendinţa de a da vina pe doctori.

— Sunt sigură că doctorul Levenson a făcut tot ce-a putut să-i salveze pe amândoi, spuse Vonne cu multă convingere.

Jill dădu din cap, apoi spuse:

— Mă întreb dacă se va însura într-o zi. Credeam, ca toată lumea de altfel, că Lorin şi el sunt apropiaţi. Dar ea a fost zărită în compania doctorului Terson, noul radiolog, într-un magazin de bijuterii. Se pare că tocmai cumpărau inelele de logodnă. Sunt curioasă ce s-a întâmplat între doctorul Levenson şi Lorin.

Deşi foarte afectată de această bârfă, Vonne nu lăsă să se vadă nimic. Becul de la camera opt se aprinse şi Jill se grăbi să vadă ce se întâmplă. Vonne se întoarse în birou şi se uită prin hârtiile din faţa ei.

După un minut, simţi o prezenţă în cameră. Kirk era în picioare lângă uşă şi riduri adânci îi brăzdau fruntea.

— Cum se simte? întrebă Vonne.

— Sedativul a calmat-o şi va dormi până dimineaţă.

— Mai are alţi copii?

— Da, o fetiţă de trei ani, dar spera un băiat. Soţul ei e şofer internaţional şi compania lui l-a anunţat prin radio. Nu va putea însă să fie în Australia decât peste două, trei zile. Pacienta va avea nevoie de cineva lângă ea căci e foarte depresivă.

— O să-mi notez şi, când voi avea liber, o să merg la ea. Fii liniştit.

— Mulţumesc, spuse el simplu.

În loc să plece, se aşează pe un colţ al biroului şi îşi trecu degetele prin păr. Vonne se gândi cu emoţie că şi el are nevoie de căldura umană.

— Vrei să-ţi fac o cafea sau un ceai? îl întrebă ea.

— Un ceai ar fi bine venit, acceptă el cu un zâmbet de recunoştinţă.

Tânăra infirmieră se întoarse repede cu băutura şi câţiva biscuiţi. Aşezat pe fotoliu, Kirk tresări când îi auzi sunetul vocii.

— Mi-e teamă că n-au rămas decât foarte puţine prăjiturele, îi spuse ea întinzându-i farfurioara.

Medicul nu spuse nimic şi îşi înmuie buzele în lichidul cald. Vonne avu impresia că nu voia să vorbească.

Îi respectă tăcerea şi, după ce se aşeză din nou la birou, începu să citească un document administrativ.

— Sunt supărat, Vonne, spuse el brusc.

— Supărat, de ce?

— Din cauza lui Bob. Îmi închipui că pentru tine şocul a fost mare. Pentru noi, era de aşteptat.

Tânăra femeie îşi aminti atitudinea lui dispreţuitoare când îi povestise aşa-zisa ei aventură cu anestezistul. El nu ştia că l-a minţit, de aceea Vonne trebuia să aibă grijă să nu se dea de gol.

— Sper să fie fericit, spuse infirmiera.

— E întotdeauna o greşeală să te ataşezi de cineva care nu e liber.

Kirk avea un ton binevoitor şi Vonne se gândi că o consideră curajoasă.

În faţa acestei atitudini, se simţi vinovată şi roşi uşor. Intrarea intempestivă a lui Jill o scoase din încurcătură. Kirk puse ceaşca pe birou.

— Mulţumesc pentru ceai şi la revedere, spuse el.

În timp ce se îndrepta spre lift, Jill comentă cu o expresie visătoare:

— Dintre toţi medicii de la Bauhinia, el este cel mai atrăgător.

Domnişoara Pretince, responsabila secţiei de maternitate, reveni la serviciu. Astfel, Vonne renunţă la

gărzile de noapte şi îşi reluă serviciul la medicina generală.

Miercurea era ziua ei liberă. Se trezi mai târziu decât de obicei. La micul dejun bău un pahar de suc de portocale şi mestecă prăjiturele. Garsoniera avea şi balcon, aşa că ieşi puţin la aer.

Se apropia luna decembrie, cu toate sărbătorile ei. Vonne era la Darwin de mai bine de patru luni. Calculă repede când i se termina contractul.

Data i se păru atât de îndepărtată încât tânăra femeie se strâmbă de nerăbdare. Gândurile ei se îndreptară spre Vicky, de la care nu mai avea nicio veste. Alungă îngrijorarea care-o cuprinsese şi ieşi în oraş să se plimbe.

Rătăcea pe străduţe la întâmplare, uitându-se curioasă la vitrine. Atenţia îi fu reţinută de un costum albastru cu alb pe care-l cumpără fără să stea pe gânduri.

Tocmai încerca fusta când afară izbucni furtuna. Când ieşi din magazin însă, soarele era din nou pe cer. Atmosfera era călduţă şi căută o cafenea unde să se răcorească. Vru să se întoarcă dar, din sensul opus, se auzi o voce caldă, familiară:

— Vonne, ce surpriză!

Kirk, care apăruse brusc, o studia ca de obicei aprobator. Tânăra femeie purta o rochie crem şi se încinsese cu o curea galbenă. Geanta, cerceii şi sandalele erau asortate.

— Unde mergeai? o întrebă el curios. Credeam că la această oră toate infirmierele bune sunt la muncă.

— E ziua mea liberă, spuse ea, şi aveam chef să mă plimb prin oraş. Cum e ora prânzului, mi s-a făcut foame şi căutam un restaurant.

Se opri, dându-şi seama că ceea ce spunea devenea ridicol. Nu făcea decât să-i raporteze în detaliu ce făcuse în ziua aceea.

— Şi eu voiam să mănânc ceva, spuse el. Ce-ar fi dacă am merge împreună să mâncăm? sugeră el.

Fără să-i aştepte răspunsul, o luă de mână şi o trase

după el.

— Să mergem. Ştiu un mic restaurant unde salatele exotice sunt absolut delicioase!

Era atât de mirată încât se lăsă dusă de mână fără să protesteze. Interiorul restaurantului era foarte plăcut cu ventilatoarele care atârnau din tavan şi verdeaţa de jur-împrejur. Plante despărţeau mesele între ele, astfel încât în local domnea o atmosferă calmă.

Vonne întrebă de doamna Barber, iar Kirk o linişti. Aceasta plecase din spital la braţul soţului ei.

— Fizic, seamănă cu un colos, dar cu soţia lui se poartă foarte delicat. Formau un cuplu foarte drăguţ. Străluceau de bucurie când le-am spus că pot avea totuşi alţi copii.

Kirk şi Vonne vorbiră vrute şi nevrute şi nu-şi dădură seama când trecu timpul. Continuară discuţia la o ceaşcă de cafea, după care mai comandară una şi încă una.

Chirurgul îşi consultă ceasul şi spuse:

— Trebuie să plec. Am de făcut o operaţie spre seară.

Tânăra femeie privi pendula de pe perete şi făcu ochii mari:

— Nu credeam că s-a făcut atât de târziu!

Simţindu-se vinovat, el murmură o scuză stângace.

— Nu e vina ta. Eu te-am reţinut. De altfel, am petrecut o după-amiază minunată. Săptămâna viitoare plec din nou la Walparoo. N-ai vrea să mă însoţeşti?

Dacă eşti liberă, bineînţeles. Jacob şi Dora mi-au cerut veşti despre tine când am fost acolo ultima oară.

Raţiunea îi spunea să refuze, dar tentaţia era prea mare. îl iubea şi raţiunea se potriveşte de puţine ori cu inima.

— Cu plăcere, acceptă ea cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

Hotărârea o înspăimânta, dar ştia că nu va reveni asupra ei. Îşi dăduse seama că, fără Kirk, viaţa ei era tristă.

Diana nu veni la ţară şi Vonne nu se lăsă păcălită de pretextele ei. La Walparoo, tânăra infirmieră îl ajută pe

Kirk la clinică de dimineaţă. După-amiază rămaseră acasă şi se odihniră la umbra copacilor.

Chiar dacă era cald afară, săptămâna trecută plouase mult şi pământul era umed încă. Nu se putea merge călare. Dar Vonne era fericită doar pentru că era alături de Kirk. Conversaţiile lor erau întrerupte uneori de tăceri lungi care nu mai păreau apăsătoare. Bărbatul nu fusese niciodată mai atent ca acum, iar ea ghici repede care era motivul. Se gândea că suferă după plecarea lui Bob.

O dată seara venită, el îi ură noapte bună şi o sărută cu tandreţe, dar Vonne ghici că ardea de nerăbdare s-o strângă-n braţe. Probabil că imaginea lui Bob apăru în faţa ochilor lui căci nu insistă. Tânăra femeie îl dorea şi ea din toată inima. Era poate neadevărat, dar avea impresia că acesta e un alt început şi-i era teamă să nu-l strice.

Tânăra femeie nu mai voia să creadă c-o dorea din cauza asemănării cu Vicky, ci pentru ea însăşi. Era un vis care putea deveni realitate. cu timpul.

La masa de prânz, duminică, vorbiră despre sărbătorile de iarnă, iar Kirk spuse:

— De obicei, eu şi mama venim aici. Dacă nu eşti ocupată, poate vii cu noi.

— Nu ştiu încă dacă voi avea liber dar, dacă am, vin cu plăcere.

— Chiar dacă nu ai decât o zi liberă, pot să vin să te iau. În orice caz, nici eu nu stau prea mult la Walparoo. Copiii şi mămicile nu prea ţin cont de concediul medicilor, adăugă el amuzat.

Vonne era relaxată şi radioasă când se întoarseră la Darwin, duminică seara. Relaţia dintre ea şi Kirk mergea din ce în ce mai bine. Transformarea se petrecuse ca printr-o vrajă. Plecase îngrijorată şi se întorcea plină de încredere.

El nu vorbise despre natura relaţiilor lor, dar era limpede că, pentru el, nu era o aventură.

O umbră stătea totuşi între ei şi Vonne deschidea de fiecare dată îngrijorată cutia de scrisori pe care o găsea mereu goală. De multe ori în ultimul timp vrusese să-i

spună lui Kirk motivul fricii ei. Dar cum să pronunţe numele surorii ei în faţa fostului logodnic? Dacă ar fi întrebat-o ceva, n-ar fi ezitat să-i spună, dar aşa? îi respectase tăcerea asupra acestui subiect?

Agitaţia ei nu luă sfârşit marţi, când primi corespondenţa mult aşteptată. Deschise repede scrisoarea şi citi. Pe măsură ce parcurgea rândurile, era din ce în ce mai îngrozită:

— O, Vicky! O, nu!

Palidă, reciti scrisoarea pentru a vedea dacă a înţeles cum trebuie mesajul. Din nefericire înţelesese foarte bine, căci explicaţiile surorii ei erau foarte clare: „Eu şi Armand ne-am despărţit, în sfârşit. Această poveste nu era totuşi una de dragoste şi, în adâncul sufletului, am ştiut acest lucru din clipa în care am ajuns la Paris. Te scutesc de detalii până la viitoarea noastră întâlnire, căci sunt neplăcute. Te rog, pot să vin la Darwin şi să petrec sărbătorile de iarnă cu tine? Mă simt cam deprimată şi trebuie să plec de aici un timp. Spune-mi că pot veni şi merg chiar acum să-mi rezerv un loc la avion. Iată aici adresa Sylviei, la care stau acum”. Scrisoarea se termina cu fraze drăgăstoase, dar Vonne nu putu decât să spună:

— O, Doamne! Vicky, nu!

Îi va telefona surorii ei şi-i va spune că este bine venită. Garsoniera era mică, dar se vor descurca ele cumva.

Oftând de supărare, Vonne aruncă în jurul ei o privire disperată. Totul era luminos, dar era atât de supărată încât nu mai vedea nimic.

Ce se va întâmpla cu ea şi Kirk? Vicky şi el se vor revedea, iar ei îi era teamă de această întâlnire. Atâta vreme cât sora ei şi fostul logodnic fuseseră departe unul de celălalt, putuse să-şi închipuie că ar putea să fie ceva între ea şi Kirk. Acum, însă.

La gândul că l-ar putea pierde, îşi simţi gâtul uscat şi un frison rece o trecu prin tot corpul. Ar putea s-o mintă pe sora ei şi să-i spună că n-are unde s-o găzduiască. Asta însă era pur egoism. Ea o iubea foarte mult pe Vicky şi nu-i

putea face una ca asta. Câteva minute mai târziu, formă numărul Sylviei. Aşteptă apoi, cu inima bătându-i tare, ca cineva să răspundă.

Capitolul 11

Primind-o pe Vicky la aeroport, Vonne fu surprinsă de paloarea feţei surorii ei. Aceasta slăbise puţin şi era trasă la faţă. Părea foarte obosită.

Se aruncară una în braţele celeilalte şi Vicky izbucni în lacrimi.

— O, Vonne, a fost îngrozitor! M-am comportat ca o idioată. Armand n-a avut niciodată intenţia să se însoare cu mine.

Dădu din cap foarte tristă, iar Vonne îi luă valiza din mână şi-i sugeră:

— Hai acasă să-ţi pregătesc o masă copioasă. Trebuie să-ţi recapeţi forţele, apoi vorbim.

Vicky dădu din cap şi se lăsă condusă la Honda roşie care era parcată în faţa aeroportului. În trei sferturi de oră ajunseră la blocul de garsoniere.

Vonne o întrebase pe domnişoara Howard, responsabila noului local dacă sora ei putea să stea acolo. Aceasta fusese de acord cu o condiţie: perioada să fie scurtă.

O dată ajunse în cameră, Vicky se aşeză în fotoliu şi acolo rămase. Vonne îi propuse ouă cu şuncă şi o cană cu lapte, dar aceasta refuză.

— Nu mi-e foame, mărturisi ea cu un zâmbet pierdut. Dar aş bea o cană de cafea.

Vonne intră în bucătărie şi se întoarse cu un platou pe care aşezase ceştile. Când intră în cameră, sora ei dormea deja.

Pentru a o lăsa să se odihnească, coborî la parter să facă nişte cumpărături pentru masa de prânz.

Când se întoarse, o găsi pe Vicky în picioare. De altfel, ea fu cea care-i deschise uşa. O ajută să ducă totul în bucătărie.

— Mă simt mai bine decât înainte. Cred chiar că m-aş putea atinge de o pizza.

Vonne, încântată de acest anunţ, se grăbi să pună mâncarea în cuptorul cu microunde. În timpul mesei, Vicky povesti cum se deterioraseră relaţiile dintre ea şi Armand.

— N-am fost pentru el decât o simplă distracţie, nimic mai mult, spuse ea. De altfel, nu eram singura femeie din viaţa lui şi, când am descoperit acest lucru, am realizat că-şi bătea joc de mine încă de la început. Mai era Françoise, anestezistă în acelaşi spital cu el, dar acesta nu este cel mai rău lucru, spuse ea, şi vocea i se stinse.

Inspiră adânc şi continuă, iar degetele i se crispară pe furculiţă:

— Avea o fetiţă de când lucrase în sud. Le ascunsese acest lucru părinţilor lui, dar o vedea pe mamă de câte ori venea în capitală. O, doamne, Vonne, cum am putut să mă înşel atât de mult?!

— Sylvia mi-a spus că n-ar fi trebuit niciodată să-l părăsesc pe Kirk şi cred că avea dreptate. Mă iubea, eu îl iubeam, am fi putut fi foarte fericiţi împreună, dacă nu m-aş fi purtat ca o proastă. Crezi că mă va ierta?

— Nu. nu ştiu, se bâlbâi Vonne.

— Presupun c-a fost foarte supărat pe mine din cauza rupturii. E ridicol, dar mi-e teamă să nu refuze să mă vadă. Dacă ne-am întâlni din întâmplare, ar fi grozav!

Se uită la Vonne să-i vadă expresia, dar aceasta îi răspunse sec:

— Îmi pare rău, dar nu pot să fac acest lucru.

— De ce? se miră Vicky făcând ochii mari.

— Pentru că nu se poate, iată de ce! Dacă vrei să ai o explicaţie cu el, sună-l sau du-te la spital!

— Sunt sigură c-o să-mi închidă telefonul de cum mă va auzi. Te rog, Vonne, e ultimul serviciu pe care ţi-l cer!

Tânăra femeie scutură din cap şi se ridică brusc de la masă. Vicky voia şi de data aceasta să se servesacă de ea ca mediatoare. Dar Vonne nu voia ca sora ei şi fostul logodnic să se întâlnească. Dacă se întâmpla, asta era! Dar să fie ea cea care ajută soarta, era peste puterile ei!

— Propun să mai vorbim mâine despre asta, căci astăzi suntem amândouă obosite. Îţi promit că vom găsi o

soluţie, încheie ea binevoitoare.

Vicky căscă îndelung şi, după ce-şi termină cafeaua, se aşeză în pat. Vonne lăsă jaluzele ca sora ei să poată dormi nestingherită. Ieşi pe balcon unde aşezase o umbrelă de soare şi câteva scaune. Nu mai era niciun centimetru liber, dar acest aranjament îi oferea posibilitatea să mai iasă din casă.

Nu rămase totuşi prea mult timp aici, căci gânduri triste o frământau. Îi vedea pe Vicky şi pe Kirk luându-se în braţe din clipa în care se vedeau.

Pentru a mai uita aceste lucruri, se hotărî să spele câteva vase. Era totuşi neobişnuit să aibă o zi liberă în plus, pe care şefa i-o acordase pentru că invocase motive familiale. Vonne se concentră asupra treburilor casnice şi mai uită de problemele nou apărute.

După-amiaza era pe sfârşite când se trezi şi Vicky. Această odihnă o revigorase şi prinsese culori în obraji. Nu mai semăna cu femeia distrusă de dimineaţă.

— Arăţi foarte bine, o complimentă Vonne.

Vicky îşi schimbă hainele de voiaj cu un costum elegant. Fusta plisată de mătase îi punea în evidenţă gambele frumos desenate.

— L-am cumpărat din Paris înainte să plec, dar nu l-am purtat niciodată. Am putea merge la restaurant în această seară, ce crezi?

Vonne zâmbi: recunoştea acest entuziasm al surorii ei. În urmă cu un minut părea disperată, iar acum plutea pe nori. O invidia pentru această capacitate de a face faţă necazurilor.

Merseră într-un local în care o dusese foarte des Bob. Acolo, Vicky îşi continuă povestirea despre aventura ei în Franţa alături de Armand. Dar nu mai plângea şi părea chiar plină de umor. O întrebă pe Vonne despre viaţa ei la Darwin. Se străduia s-o asculte, dar era evident că subiectul ei preferat rămânea Kirk.

Vonne pomeni despre Lorin şi fu surprinsă să descopere că sora ei o ştia după nume.

— Kirk mi-a vorbit despre ea şi despre intenţiile ei

matrimoniale, râse ea. O, Lorin Kent n-a fost niciodată o rivală, căci ştiam că n-are intenţii serioase cu ea. După părerea lui, este una dintre femeile frumoase, dar reci.

Vonne era uşurată să afle aceste lucruri.

— Mă bucur că nu i-a căzut în plasă după ruptura noastră. Ce pierdere ar fi fost!

Vonne se uită la ceas şi văzu că se făcuse ora nouă.

— Cred că voi merge la culcare. Mă scol devreme mâine şi trebuie să fiu odihnită.

— Şi eu sunt pe punctul de-a adormi, adăugă Vicky.

Îşi ascunse un căscat, iar Vonne rugă ospătarul să le facă nota de plată. Verifica nota de plată când o ciudată senzaţie o făcu să-şi ridice privirea. Kirk Levenson stătea în faţa mesei şi le observa pe rând.

— Vicky, murmură el pe un ton uimit. Nu trebuia să fii în Franţa?

Tânăra femeie, care se făcuse galbenă ca ceara, se strădui să răspundă:

— Nu, am ajuns aici în această dimineaţă.

El se uită la modelul feţei de masă şi continuă:

— Presupun că aţi mâncat deja.

— Da, şi tocmai voiam să plecăm, adăugă repede Vonne.

Această întâlnire era exact ocazia pe care o aştepta sora ei şi Vonne împinse scaunul.

— Încep devreme mâine dimineaţă şi mă grăbesc să ajung în pat, explică ea. Nu eşti obligată să mergi cu mine, îi spuse surorii ei.

Urmă o scurtă tăcere. Adunându-şi curajul, Vonne îi spuse lui Kirk:

— Vicky locuieşte cu mine şi poţi s-o conduci tu acasă mai târziu.

Le ură noapte bună, îşi luă geanta şi traversă restaurantul spre ieşire. Inima-i bătea cu putere şi abia se mai ţinea pe picioare. O dată ajunsă afară, respiră profund şi încercă să-şi pună gândurile în ordine.

Soarta îşi arătase din nou colţii: în această clipă, Kirk şi sora ei stăteau faţă-n faţă. Până la sfârşitul serii, se vor

împăca.

Vonne făcu o faţă jumătate tristă, jumătate resemnată. Se gândi că era a doua oară când destinul îi juca feste. îl pierduse pe Leith pentru că logodnica lui se întorsese, iar astăzi se repeta acelaşi scenariu. Amândoi bărbaţii care contaseră în viaţa ei fuseseră tot timpul îndrăgostiţi de alta. Dacă acest gând nu i s-ar fi părut comic, ar fi plâns.

Cu un gest ferm, porni motorul şi plecă în trombă. Conducea mai repede decât de obicei. În loc să meargă pe drumul spre casă, făcu la dreapta. Vântul care intra pe geamul lăsat, îi ciufulea buclele.

Văzu o pancartă pe care scria East Point şi mai încetini viteza. Ajunsă la destinaţie, parcă maşina şi încuie portiera. Locul era pustiu şi merse până în vârful dealului, unde se aşeză pe o bancă. Se uită fix la linia orizontului. Cerul era limpede, împânzit de stele şi o briză lejeră legăna crengile copacilor. Oceanul abia se zărea, dar tânăra femeie auzea zgomotul valurilor care se loveau de ţărm.

Lacrimile pe care şi le reţinuse atâta timp începură să-i curgă pe obraji şi îşi înfundă faţa în palme. Nu ştiu cât timp rămase astfel. Evenimentele din ultima vreme i se succedară prin faţa ochilor cu o viteză uimitoare. Se vedea coborând din avion şi anunţându-l pe Kirk anularea logodnei. Îşi amintea agresivitatea lui din primele zile şi bunătatea doamnei Levenson.

De ce se legase de el dacă ştia că mai e îndrăgostit de Vicky? Se pregăti să se ridice şi lăsă să-i scape pe un ton plin de regret:

— O, Kirk, dragul meu.

În acea clipă, însă, înmărmuri, căci auzi sunete de paşi pe pietrişul din spatele băncii pe care stătea. Înainte să înţeleagă ce se întâmplă, cineva luă loc lângă ea şi o cuprinse cu braţele. Simplul contact cu degetele necunoscutului o făcu să tresară:

— Kirk… ce faci aici? se bâlbâi ea uimită.

— Am venit să-ţi aduc cheile, o informă bărbatul.

Probabil că erai cu gândul în altă parte, căci le-ai uitat pe masă la restaurant.

— Unde e Vicky? se îngrijoră ea.

— Acasă la tine. Presupun că acum doarme buştean. E foarte târziu, ştii?

Cu gâtul uscat, înghiţi în sec înainte să continue:

— Cum ai ştiut că sunt aici?

— Era foarte uşor, căci majoritatea îndrăgostiţilor sau a celor care suferă din dragoste vin la East Point.

— Dar nu sunt.

— Ba da, eşti, draga mea. Te-am auzit mai devreme. Îi prinse bărbia şi o privi în ochi.

— Kirk. eu nu sunt Vicky!

Cuvintele îi scăpaseră, fără să le poată opri.

— Ştiu că nu eşti Vicky, prostuţa mea, o tachină el. După ce o sărută pe buze şi pe ochii înroşiţi de plâns, o strânse mai tare la piept.

— Acum calmează-te şi ascultă, îi spuse el blând. După ce-ai plecat, am avut o discuţie foarte lungă cu Vicky şi am hotărât sa.

— Vă împăcaţi, spuse ea repede, incapabilă să mai reziste.

— Vrei să mă laşi să termin? o întrebă nerăbdător. Gândeşte-te puţin, Vonne. Cum aş fi putut să mă împac cu sora ta când te-am sărutat pe tine?

— Nu prea ştiu, mormăi ea nesigură. Credeam că mă confunzi cu Vicky şi mă urăşti pentru că nu sunt ea.

Bărbatul se încruntă şi, o secundă mai târziu, pe faţa lui apăru mirarea:

— De aceea ai fugit atunci, la Walparoo?

— Da, mărturisi ea într-un suflu. Aveam impresia că pe Vicky voiai s-o ţii în braţe. Din cauza asemănării dintre noi, eram convinsă că, pentru tine, eram copia ei. Această idee mi s-a părut insuportabilă şi am fugit.

— Vonne, draga mea, cât eşti de naivă! o certă el din nou. Ai prea multă imaginaţie, căci pe mine nu mă interesai decât tu.

— Şi totuşi, într-o seară, în grădină, mi-ai spus Vicky.

— Da? nu-mi amintesc. Poate că a fost o greşeală de pronunţie, dar nu v-am confundat niciodată. Aveţi aceeaşi formă a feţei, aceeaşi culoare a părului, dar sunteţi foarte diferite.

O strânse şi mai tare în braţe şi începu s-o mângâie pe păr.

— De ce ai acceptat atunci să vii din nou la Walparoo? o întrebă bărbatul.

— Pentru că voiam să fiu alături de tine şi nu-mi mai păsa.

Prin ţesătura fină a cămăşii lui, Vonne îi simţi căldura pielii şi bătăile inimii. Kirk rupse tăcerea care se instalase între ei.

— Când te-am sărutat din greşeală la petrecerea dată de Sylvia, ceva s-a petrecut. Nu mi-am dat seama imediat, dar la întoarcerea în Australia, am început să mă îndoiesc de hotărârea luată. M-am întrebat dacă n-am făcut o greşeală logodindu-mă cu Vicky. Lorin mă hărţuia şi cred că am ales acest mijloc de apărare: logodna cu altcineva. În afara lui John şi a mamei, nimeni nu mai ştia despre hotărârea mea. Parcă presimţeam ceva şi aşteptam înainte să mă bucur. Când ai venit în Darwin, mi-am dat seama de unde veneau îndoielile. Mă simţeam foarte atras de tine şi în acelaşi timp tulburat, pentru că semănai atât de mult cu sora ta. Nu v-am confundat niciodată, dar această asemănare mă împiedica să gândesc clar.

Zâmbi ca pentru el însuşi, apoi mai adăugă:

— La început nu mi-am dat seama de ce, dar mă simţeam aproape bucuros că Vicky nu era la aeroport. Această ruptură îmi rănea orgoliul, dar eram uşurat. Presupun că, dacă ar fi venit, acum am fi fost căsătoriţi şi am fi regretat amândoi.

Vonne, care se ridicase, îi spuse pe un ton de reproş:

— Erai furios pentru că fuseseşi părăsit şi te răzbunai pe mine. Nu puteai s-o pedepseşti pe Vicky, pentru că era departe, şi te-ai răzbunat pe sora ei.

— Te asigur că nu, negă el repede. Ştii că uneori nu sunt uşor de suportat. Recunosc că purtarea mea

grosolană era din cauza relaţiei tale cu Bob Webb. Gândul că sunteţi împreună mă făcea nebun de gelozie. Acum bănuieşti cât rău mi-ai făcut când mi-ai spus că eşti îndrăgostită de el. Pe de o parte mă sărutai cu pasiune, iar pe de alta îmi povesteai despre Bob. Eram nefericit pentru că nu ştiam ce să fac.

— Bob era un însoţitor agreabil, dar nu eram decât prieteni, nimic mai mult. Pe tine te iubeam, spuse Vonne simplu.

Neînţelegerile care-i separaseră atâta timp dispărură ca prin farmec şi Kirk o sărută tandru.

— Acum că ne-am împăcat, iată ce s-a întâmplat mai departe. I-am spus şi lui Vicky ceea ce ţi-am spus ţie acum: că sunt îndrăgostit de tine şi că nunta noastră ar fi fost o greşeală. A dat din cap spunând că şi ea crede acelaşi lucru şi că te-ai comportat destul de ciudat de când a venit ea. A ajuns la concluzia că-i mai bine aşa cum au decurs lucrurile.

— Dar va suferi, murmură Vonne cu un nod în gât.

— Sora ta şi-a dat seama că a inventat o poveste nouă să uite eşecul trăit alături de Armand. A recunoscut acest lucru şi, în locul tău, nu mi-aş face prea multe probleme. Cred chiar că-şi va găsi până la urmă sufletul pereche.

— O, Kirk, îi doresc din tot sufletul!

Se refugie în braţele lui şi închise ochii, bucurându-se de fericirea care o copleşea. Kirk se aplecă spre ea şi puse cu pasiune stăpânire pe buzele ei. Apoi îşi puse capul pe umărul ei şi stătură astfel minute întregi, bucurându-se unul de celălalt.

— Draga mea, aş putea să stau aici toată noaptea, dar trebuie să te trezeşti mâine devreme, şopti Kirk.

Vonne îi puse un deget pe buze:

— Doar un sărut şi putem pleca, spuse ea visătoare. Dorinţa îi fu îndeplinită pe dată: iubitul ei n-avea nevoie de rugăminţi să facă ceea ce-i plăcea mai mult.

Sfârşit